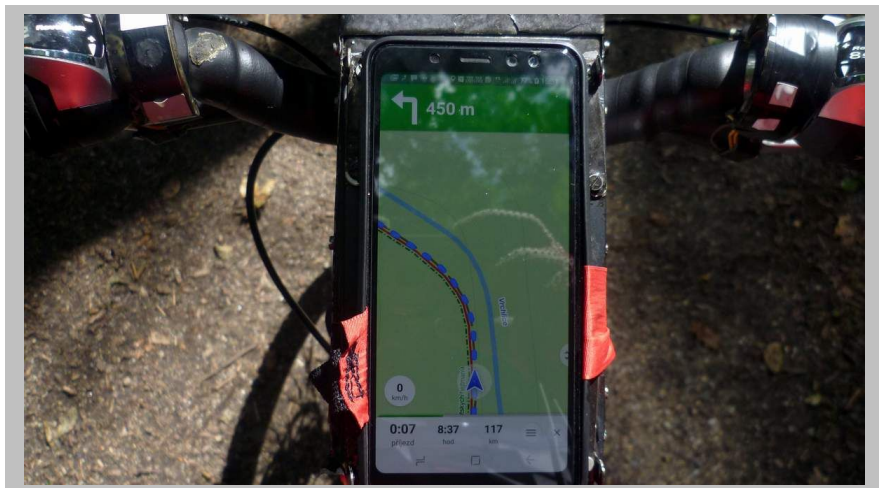

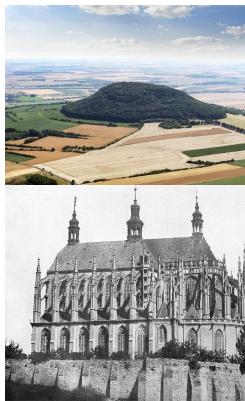

Expedice 2020

Těšit se můžete na

Čechy a Moravu

Pozvánka

Čechy krásné, Čechy mé,
Skrze vás pojedeme,
Úmysly my máme jisté,
Kouknout se, jak pěkné jste.
Tuhle zámek, tuhle hrad,
Nebo támhle vinohrad,
Trochu sil to bude stát,
Avšak račte se přidat.

Expedice 2020

Než jsme se otočili, rok je pryč. A s ním blednou i vzpomínky na loňskou Expedici, kdy jsme navštívili severní sousedy a přejeli jim Polsko napříč.

A jako každé léto je i na letošek připravena vrcholná akce celé jízdní sezóny. Z básnického eposu na začátku jste jistě pochopili, že tentokrát se budeme držet naší milované vlasti. Než však vyjedeme, je nutno ještě učinit mnohé. Od technických po organizační záležitosti. Technické budou řešeny bez účasti členů v rámci vývoje a údržby. Tím se zde zabývat nebudeme. Ale co nás na nejvyšší míru zajímá bude je část, která se týká informací. Tak tedy: Celkově půjde o jednu ze středně náročných Expedic. Jak kilometrůž, tak horizontální členitostí. Pro blondýny: bude to daleko a taky do kopce. A při tom všem navštívíme spoustu památných, kulturních i pozoruhodných míst.

Od kdy:

Tuto akci zahájíme 10.8.2020.

Sraz bude na Hlavním nádraží 10.8. v 9:15 na obvyklém místě u odjezdových cedulí.

Průběh:

Všechny svršky a spodky nahážeme do vlaku a necháme se dovézt do

Plzně. Dig, takto navigátor výpravy, slibuje nezapomenutelné zážitky z celé cesty vlakem. A prý i později. Až dojedem do Plzně, tedy pokud tam dojedem, zahájíme pouť po vlastních kolech. A pojedem a pojedem až z toho budem ujetý. Bude to do kopce (to zase slíbil Dig) a taky z kopce (ale to opravdu jen ojedinele). A někde mezi tím to bude pěkné. Jo, a tu a tam si odskočíme za nějakou tou kulturou... No, tak to by snad mohlo stačit. Aha, ještě drobnost: Pojedeme zase, jak na potvoru, na jízdních kolech a co si naložíme, to si povežeme. Včetně financí.

Množství mamonu:

Letos to bude jednoduché: celková částka bez pojištění bude 8.000,- Kč. Prachy na peníze měnit nebudeme, neboť se spokojíme s českou měnou. A budeme si užívat! Budem lovit kobylinky, sušit a posléze louskat cvrčky, vyhrabávat kořínky a sbírat lesní, luční i polní plody. A to hned po vyčerpání rozpočtu.

Zakončení:

Pokud to všechno přežijem, vrátíme se do Prahy 22.8. 2020 někdy k večeru $\pm$ 200 let. A budeme připálení, utahání, plní příšerných dojmů a zážitků s prázdnými kapsami, obrovsky namoženými svaly na celém těle a neuvěřitelným množstvím rozmazaných a nepoužitelných fotek z krajů a zákoutí, kam noha normálního člověka nevzkročila. A nebo to bude celé jinak?

Stálo by za to si vzít:

Pro všechny:

Předmět

Použití

Kapesníky.....	na mávání při loučení
Spacák.....	na uložení svých ostatků na noc
Nádrže na vodu.....	na zavlažování
Spodní prádlo.....	na módní přehlídku
Vhodná obuv.....	přeskáče nebo vietnamky
Šustáková souprava.....	do tropů pojedeme jindy
Bunda.....	na schůzku s Yetim
Dlouhorukávní trika.....	až propotíme krátká
Dlouhasy.....	ty úplně nejdelší
Ponožky silné i tenké.....	do tepla i do zimičky
Krátkorukávní trika.....	na ochranu proti slunci
Kraťasy.....	ty úplně nejkratší

Plavky.....na oběd s tuleněm
 Jízdní rukavice.....pro tanečníky i popeláře
 Ručník.....kdybychom zvlhli (y)
 Mycí potřeby.....škrabky, kyselinu a dynamit
 Karipříbuzný.....Karitchán vítán
 Jídelní vercajk.....servis po babičce
 Vaříč+plyn.....jedno bez druhého je trochu k ničemu
 Nůž, otvírák.....zavírák fakt nepotřebujeme
 Toaletní papír.....hádej na co...
 Provázky a řemeny.....na spoutání přítelkyně
 Papír, tužka.....na poslední pozdrav
 Označení CZ.....aby nikdo nepochyboval
 Peníze.....aby bylo čím kazit charakter domorodců
 Šátek.....na fixaci fraktur
 Brýle sluneční i čiré.....pro vylepšení pohledu
 Ešus.....ať mají kde cestovat brouci a slimáci
 Doklad totožnosti.....na identifikaci po opuštění WC

Pro nositele doupat:

Ležák.....stoják ani sedák ne
 Tepelný štít.....až se strhne bitva o teplo
 Šňůry kotevní i křížové.....na uvázání kotev a křížů
 Kolíky.....na kolíkování parcel
 Plachta.....aby mělo co stoupat na stěžeň
 Pobočné světlo.....na osvětlování bůčků

Pro dokumentaristy

Foták + média.....jinak nám to nikdo neuvěří...
 Záznamový bloček.....kdyby došel toaletní papír
 Záznamová tužka.....kdyby nedošel toaletní papír
 Záznamový počítač.....jakýkoliv computer

Pro tlumočníky

Slovníky.....Otův naučný + hebrejsko-maďarský

Pro techniky

Rezervní:

Pláště.....podle poslední módy
 Duše.....aby měly kde bujet duševní poruchy

Dráty do výpletu.....pro poplety
 Brzdové špalky.....na štípání dříví
 Lanka.....na vybudování lanovky
 Kus el. drátu.....drát cyklisty kamarád
 Binder pásky.....dárek od pana Bindera
 Izolačka.....až budeme chtít být sami
 Lepení na duše.....aby nám neuniklo duševní bohatství
 Olej.....pro lepší skluz
 Středové šrouby.....krajové se nehodí
 Žárovky.....na likvidaci tmy
 Jehly a plastové nitě.....až se budeme chtít zašít
 Záložní baterie.....vodovodní

Pro ekology

Chemie.....na hubení hmyzu
 Chemie.....mazací na člověka
 Chemie.....čistící na člověka
 Chemie.....čistící na nádoby

Pro navigátory:

Mapa.....jako nástěnný obraz
 GPS, kompas, sextant a dalekohled.....k ničemu

Vše v patřičných množstvích doporučujeme zabalit do igelitek (ale jen ze značkových prodejen) a teprve potom uložit do brašen. Poté vyjmout, zredukovat a pokusit se o totéž znovu. Opakujte tak dlouho, až půjdou zapnout uzávěry brašen.

© 2020 Dig.

© Hell's Tour_{club} 2020
 Dig
 Neprodejné
 e-mail: hells1020@seznam.cz

Expedice 2020 - 1

10. - 22.8.

Sraz je na Hlaváku. Letos zahajujeme v Pilsenu a tak čekáme na příslušný vlak. Pro jistotu jsem tentokrát koupil jízdenky, místenky a ostatní lístky zakoupil v pokladně Českých drah ve Vršovicích. A vidíte? Zase ne. Máme sice místenky u okna č. 25 a 26, ale každou v jiném vagónu. A místenka na kola není číselně směrodatná, Je to jen rezervace pro cestu tímto vlakem. A samozřejmě lidí s kolama jde do našeho vagónu víc. Bylo to dramatické, ale nakonec se zadařilo. A co víc, sešli jsme se všichni kolaři u jednoho stolku se čtyřmi místy. Pak už se vlak rozjel a nejbližší hodinu a kus to nebylo zajímavé. Až vystupování. Tenhle vlak pokračuje kamsi do Německa, takže na výstup nebude moc času. Jak jsme tak cestou v naší čtyřce prohodili pár slov, zjistil jsem, že chlapík i slečna/paní vystupují stejně jako my v Plzni. Vzhledem k chaosu jsem se pasoval na vůdce a rozdělil nás a naši činnost takto: Lenka s bagáží vystartuje první na nástupiště a bude připravená přijímat a pokládat věci, zejména bagáž. Chalík vystoupí jako druhý a bude přijímat a odkládat kola. Já a slečna zůstaneme nahoře, postupně vystrkáme ven bagáž a pak kola. Já budu kola zvedat a slečna, protože je vysoká a dosáhne na háky bude kola z háků sundávat. A opravdu to tak proběhlo. Za dvě minuty byla plošina prázdná a ostatní vystupující za začali hrnout ven. My jsme se rozloučili s našimi spolukolovníky a začali připravovat kola na jízdu. Mezi tím jsem objevil, že tu mají výtah. A co víc, vejde se do něj nastrojená Mašinka i se mnou. Tak to je velká paráda. A další překvapení je dole. Lze bezbariérově opustit podchod rovnou na ulici. Teda Plzeňáci, děláte mi radost. Vyjeli jsme z nádraží a zamířili přes ulici k Lidlu. Potřebuju naplnit bágly potravinama.

A jsme tu. Lenka šla nakoupit, já ještě ladím detaily na Mašince.

Tak hotovo, doladěno, naloženo a tímto to všechno začíná. Příští stanice Dobřany.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	756	0	0	24

Začíná to podivně. Navigace nás tahá po předměstí nějak nelogicky a tak jezdíme cikcak. Už se mi to nelíbí. Zastavili jsme a jal jsem se to kontrolovat. Je to ku podivu, ale jedeme téměř přímo. Jenom nás to vyhýbá dopravním zádrhelům. Tak jo, jedeme. Ještě jedna maličkost k řešení. Lenka si dala zgenerálkovat kolo a zapomněla říct, že chce taky zrcátko. Nevadí, cestou ho koupíme. A jak vidím, bude to brzy. Přes ulici je obchodák se sportovním vybavením. Zajeli jsme k němu a zašli dovnitř. A fakt měli. Jen jedno, poslední, ale to ono. Kopili jsme ho a hned před krámem jsem jej namontoval a základně seřídil. Paráda. Ta to by bylo, můžeme jet. (Stálo 500 Kč. Lek.).

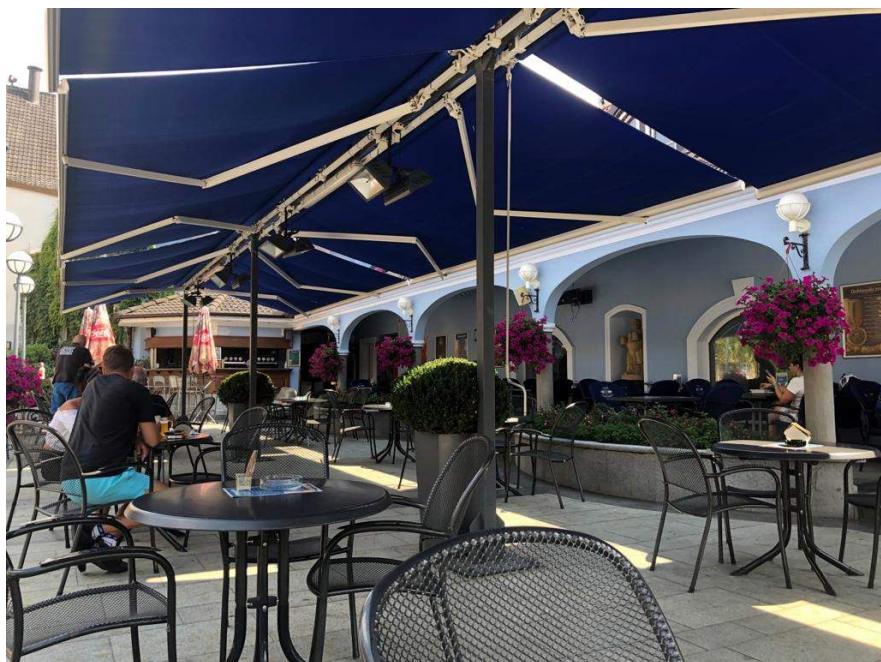
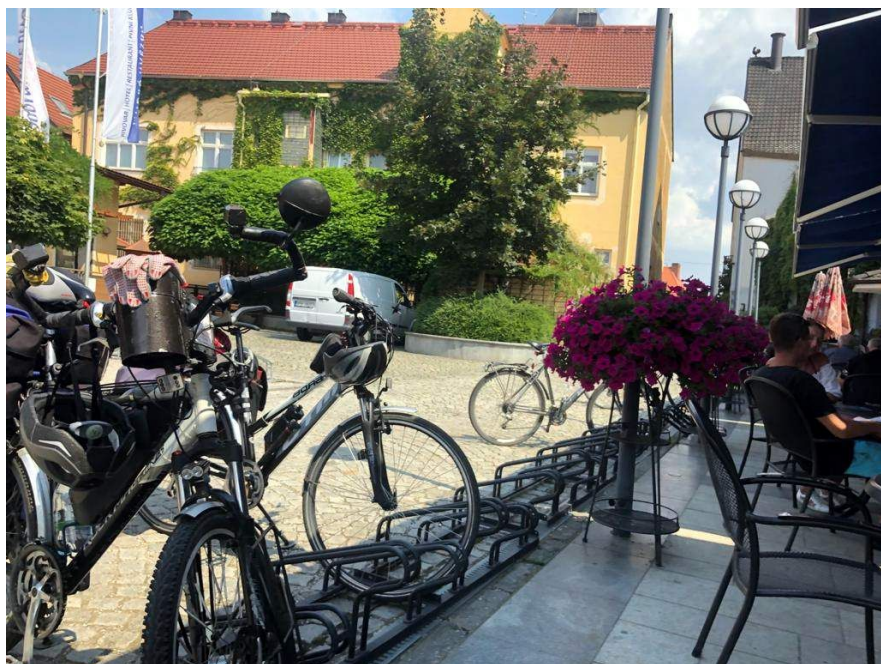
Svítlí slunce, je horko, jede se celkem slušně. A tak nám ani nepřišlo, že přejezd na Dobřany je dlouhý 20 kilometrů. Cestou si ještě Lenka vyžádala zastávku na koupání v rybníce. Jak je ctěná libost, mně se ale zdejší zelenkavá voda ani trochu nelíbí. Leč Lenka je jako kapr. A co víc, žádné litanie kolem Rudého moře? Že by byla voda sice hnusná, ale teplá?

Já jsem se ochladil ve stínu a než se Lenka uvedla do jízdního stavu, jsem i odpočinutý a chtivý další jízdy a zážitků.

Jede se velmi dobře. Stále se to tu jemně houpe, chvílema jedeme ve stínu stromů, horko nám už zase je, tedy je všechno jak má být.

Jsmo tady. Dobřany. Od mojí poslední návštěvy se vizuálně nic nezměnilo. Zaparkovali jsme kola a vybrali si stůl pod slunečníkem. Malinko mě zarazí, že je čas oběda a kromě nás jsou obsazeny ještě dva stoly. To je velmi nezvyklé. Já to tady znám natřískané až po střechu, čekání až se uvolní místo, hlahol a rachot dobře zavedené hospody a všeobecný mumraj. Pravda však je, že je pondělí. Ale zase o prázdninách. Že by zase ten zpropadenej Covid 19?

Usedli jsme ke stolu a dost dlouho čekali na obsluhu. Když přišla, chtěl jsem nejdříve pivo, protože je mi ohromné vedro. Servírka na mě koukala a čekala.

Aha, ano, nechápe. Tak dobře. „Jaké pivo máte?“ „Dobřanské“. Teda to by mě fakt nenapadlo, když sem kvůli němu jedu. „Dobře, odkud kam je rozsah stupňovitosti?“ „Jako vždycky. Tady se to nemění.“ Lenka asi poznala, že s příští takovouto odpovědí po servírce skočím a roztrhám ji účtenky. Vmísila se do hovoru a zeptala se na tmavá piva. Konečně ze servírky vypadly nějaké informace. Lenka chtěla tmavou 14ku. Dal jsem si ji taky. Neměl jsem sílu páčit ze servírky jaká jiná piva momentálně mají.

Servírka fakt není příjemná. Ale pivo mají tradičně dobré a nakonec i moje svíčková byla skousnutelná. Jen jí bylo víc, než jsem schopen zpracovat. Po dlouhé době jsem v hospodě nedojedl. Ale jinak je tu naprostá pohoda. Dig.

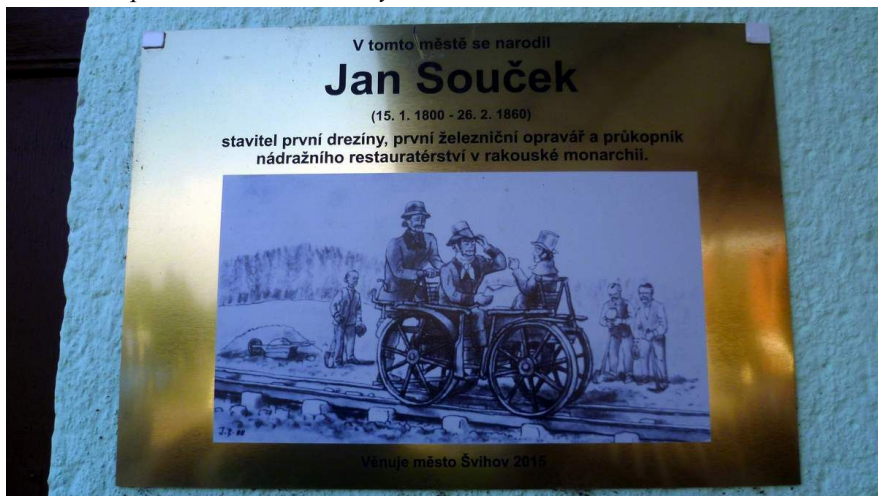

Já jsem si dala knedlíčkovou polívečku. Byla skvělá. A oba jsme dali 3 kousky – no byla velká žízeň. Lek.

Nic však netrvá věčně a tak se vydáváme na cestu. Pokračujeme dále po trase, je horko, krajina se začíná vlnit o poznání více. Musíme častěji odpočívat. Má to vadu. Nikde žádná hospoda. To fakt není dobře. Jsme už značně unaveni a opět hodně žízňiví. Naštěstí jedeme z kopce a tak za chvíli přijíždíme do Švihova.

Hospoda je na náměstí hned u silnice. Já mám žízeň jak tři trámy, ale dávám si jen malinovku. Zato hned dvakrát. Jsem uhrátý a zpocený. Malinovka pomohla. A teď co tady.

Tak to jsem opravdu nevěděl. Musel to být pěkný koumák a taky asi nebyl z chudých. Jako atrakce zajímavé. Co dál? Je tu hrad.

Bohužel už je po návštěvních hodinách. Nějakého strejdu jsme zaujali a tak nám poradil, že se dá koupat a posléze přespat u nového jezu. A také nám popsal kudy k němu. Jsem mu vděčen. Už se zase přehřívám.

Dojeli jsme na doporučené místo. Je to tu opravdu parádní.

Hned jsem se přendal do plavek přešel po můstku na druhou stranu a zanořil se do chladné vody, jen to zasyčelo. Teda to byla paráda. Lenka ještě s něčím laškovala a pak se přidala. Fakt nádherná. Po koupání se objevil strejda a upřesnil místo na spaní a doporučil, že kdyby měl někdo nápad nás vyhazovat, že se máme zaštitit jménem pan Bernášek. To je prý jeho šéf a majitel pozemku. Po koupání a přestavění nocležiště nás čekala večere. Lenčin řízek který veze z domova, víno a první čtení z knihy Sukuba.

Žerou tu komáři a tak zaležáme pod štít. Tam je zase horko. Po několika stránkách už není vidět, konec čtení, povídání a šlus.

V noci jsem se probudil a zjistil, že jsem zapoměl vybalit spacák a zalézt do něj. Provedeno. Dál už byla noc v naprostém klidu a. šumění jezu. Dig.

To šumění jezu jsme sice nezdokumentovali, ale věřte nám, že nemělo chybu.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Švihov	75	806	50	17	17	35

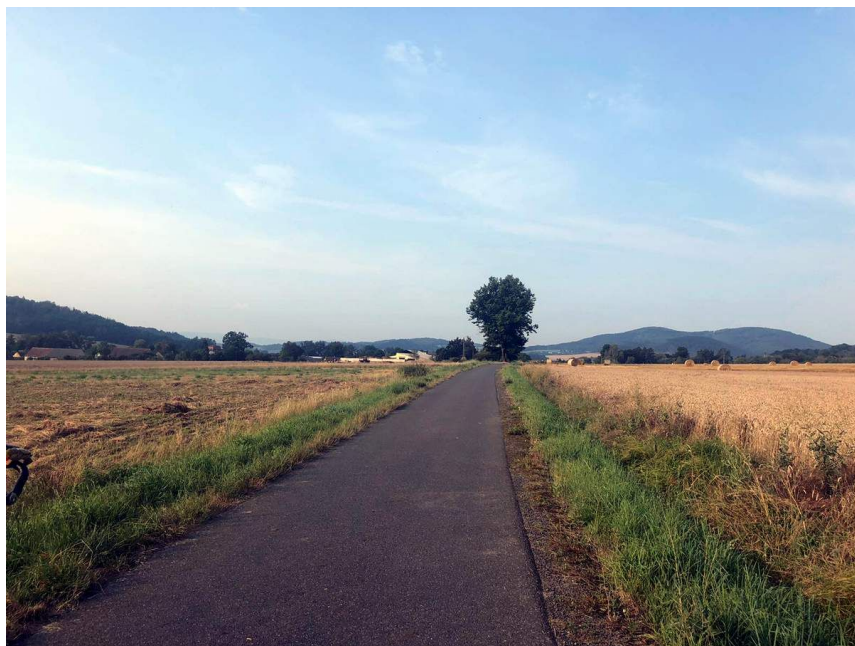
Ráno 11.8. úterý

Ráno probíhá pohodově. Budíme se před sedmou. Snídaně, první zabalení a jedeme. Ještě jsme chtěli navštívit hrad, ale otevírá až v půl desáté, prohlídka 90 minut. Tolik času nemůžeme zahodit. Odjezd. Dig.

Za mě škoda, ale do půl desáté byla opravdu kupa času.

Cesta je zatím dobrá, po asfalových cestách, téměř po rovině. Paráda sama. Cyklostezka je pokryta asfaltovým povrchem. Rovina prostě idylka.

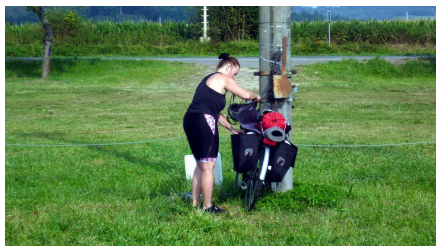
Na obzoru se zlověstně rysují kopce. Šumava. Tam jedem.

Fotím si co nás čeká a zatím si vychutnávám jízdu po rovinaté asfaltové cyklostezce s okolními, pomalu se zvedajícími, kopci.

Za 14 km vypukla koupačka v rybníce. A s celkem teplou vodou!

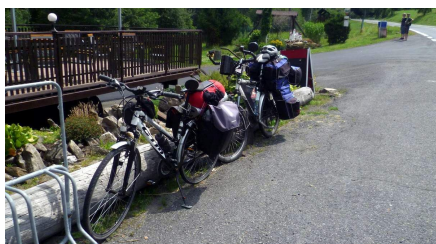
Idylka je u konce. Před námi se zdvíhá dlouhý krpál nahoru. Občas tlačíme naše naložená kola a občas popojíždíme. O jízdě se moc hovořit nedá. Jede se stále do kopce.

Po hodině a půl jsme konečně nahore. Výhled ovšem stojí za to. Vylezli jsme na kopec s fajn názvem Šukačka 878 metrů nad mořem. S naloženými koly je to slušný výkon. Lek.

To ano. A teď sletíme asi o 150 výškových metrů níž a tam je co? No, znalci Šumavy? No přeci Hospoda u silnice. Ti, kdo znají, vědí, vás ostatní odkáží na Internet a recenze.

Sletět dolů nebyl žádný problém. Také dobrzdit před hospodou nepředstavovalo nic dobrodružného. Ale něco se mi tu nelíbí. Je to tu jako bez života.

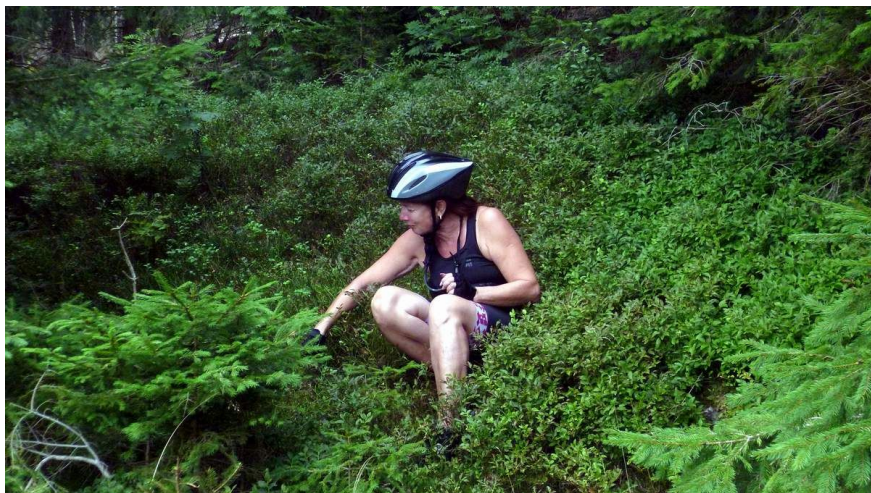

Aha, ano, je to tady. V úterý a ve středu zavřeno.

No tak to jsme potřebovali! Když už jsme změnili trasu, tak to dotáhnem. Mineme Železnou Rudu a dáme rovnou Antýgl. Takže nejbližší jsou Prášily, potom Srní a pak cíl. Je to odtud 26 km. Půlka do kopce, druhá do ještě většího kopce.

Mají tu pěkné stezky kopírující silnice. Je to fajn, protože autaři tady lítají jak smysků zbavení. A ano, je to do kopce. Ale i tady nacházíme pozitivum. Mají zde přírodní občerstvovnu.

A že těch borůvek bylo.

Prášily. Je 16 hodin, chtělo by to nákup a oběd. Nákup, co zbylo v krámkě to máme. A oběd? Ano, standard.

Ale ceny o čtvrtinu vyšší, než v centru Prahy. Nějak se zahojit musej. A jde jim to, protože nejbližší další hospoda je 10 km daleko. A nemyslím si, že by to tam bylo s cenama jinak. Inu vláda nádherně vytvořila platformu pro kartelizaci. A tedy neomezené manipulace s cenami. Dig.

Já si dala znojenskou, špatná nebyla, ale nelíbila se mi její cena... Holt se na cenách v restauracích v našich končinách podepsalo nejdříve EET a následně Covid. Lek.

Jsme po obědě a rádi bychom jeli dál. Stanovisko silničářů je jiné. Rozhrabali tu most a tak musíme cca 2 km zpátky dolů, najet na objížd'ku a pak tři kilometry nahoru. Báječné.

Až do Srní se neděje nic zvláštního. Pořád jedeme po stezkách a furt do kopce. Srní. Malá pauza za účelem vyfocení notoricky známého kostela

a pak zase na cestu kopcem vzhůru. Zbývá 6 km. Lenka v Prášilech, 16 kilometrů od cíle prohlásila, že to už dneska dáme, i kdybychom to měli odcouvat. Ted' to chce vzít zpět. Ano, je to velmi vysilující. Pořád je to do kopce. A ne málo. Já jsem na tom tak, že mě svaly na nohách nebolí, ale také nepracují. Aha, zlom a jedeme dolů. Tak jsem si správně pamatoval, že se k Antýglu jede z obou stran dolů.

A jsme u vjezdu. Projeli jsme dovnitř, našli správné místo a zaparkovali. Lenka šla zařídit formality, já se zabývám technickou stránkou noclehu. Lenka se vrátila a že hned upaluje do sprchy. Ok, já ještě pořeším noční přípravy a pak se vystřídáme.

Á, Lenka je tady. Vypadá, jako kdyby její obraz někdo zaostřil. Zmizel totiž celkově šedý nádech. Dig.

No, horká sprcha po celodenní celkem namáhavé činnosti v teplotě nad 28°C má pro mě totiž cenu zlata, vždy se doslova znovu nabímám. A to i když s problémy, které názorně popisuje Dig: Lek.

Tak ted' já. Najít budovu sprch není problém. Obsahuje prvky, které nelze přehlédnout. Obsluha sprch už tak jednoduchá není. Je jedna řídicí jednotka na 4 sprchy. Musí se navolit číslo sprchy, pak vhodit dvacku, potvrdit OK, dojít do sprchy a stisknout červený pumprdlík na ovladači teploty a začne na 4 minuty téct voda. Tolik teorie. V praxi ano, navolit, vhodit a je tu háček. Tlačítko OK je poškozeno a nefunguje. Lze potvrdit pouze šípkou nahoru na volbě čísla sprchy. V mém případě č. 3. Při příchodu do sprchy č. 3 koukám, že někdo amputoval poličku na věci a tak si je nemám kam odložit. Navíc je utržený pumprdlík na spouštění sprchy. Teda to mě ale serou! Zkusil jsem zmáčknout pumprdlík ve sprše č. 4. Ještěže jsem tu úplně sám. Pošťestilo se. Sprcha sprchuje. Nádherně jsem ze sebe smyl prach a pot a začíná tu být rušno. Přišli další dva chlapi a začali studovat návod. Já se mezi tím utírám a koukám jak to dělají. Oba došli ke stejnému problému. Zničené tlačítko OK. Pak jeden objevil, že to lze dokončit šípkou nahoru. Rozeběhla se sprcha č. 2. Pán to zmerčil, okamžitě byl svlečený a ve sprše. Druhý to pozoroval a přesně zopakoval postup, jen zvolil sprchu č. 1. A nic. Přišli další pánové. Uspořádali kosilium jehož výsledkem bylo, že dvacka zůstala v útrobach automatu a nic se nestalo. Pán to bral s humorem s tím, že si jde pro další dvacku. Já jsem dokončil osušení a oblečení do čistého a odcházím k místu noclehu. Když jsem dorazil, povídala Lenka, že pán od sousedů vyprávěl neskutečné věci o sprše. Podíval jsem se naznačeným směrem. Ano, je to on.

Dig.

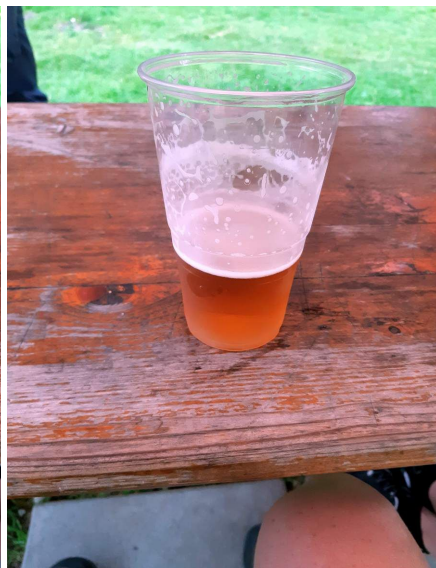
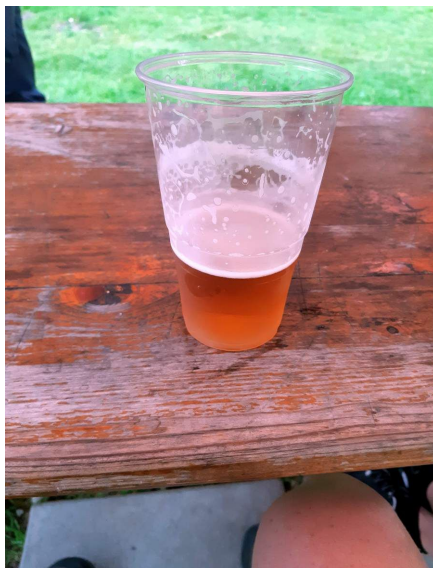
Na dámách fungovalo ale vše, jak má!

Lek.

Pak jsme dotáhli stavbu do plného doupěte. Zde formálně přijatého jako stan. Ne kvůli namoknutí, ale kvůli oddělení naší osobní bublinky od okolí. Hotovo, můžeme jít do hospody.

Dali jsme dvě piva,

popovídali si s človíčkem, který tam už seděl a vrátili se do doupěte, že to zalomíme. Máme dnes 80 km Šumavou, a ne že by to nebylo dost.

Zalezli jsme, převlékli se do spacího a od skupinky s pánem, který hned tak nezapomene na zdejší sprchu se začaly linout tóny z aparátu, který přijímal a reprodukoval Rádio Blaník. No, to byly hitovky. A jak rozkošně nahlas. A míchalo se to s přiožralým ječivým hlasem jedné z ženských. Druhý hlas patřil asi nějaké náctce, protože se dušoval, že si nedá, protože jí to nechutná a není plnoletá. Hity přidaly na hlasitosti. Koukám co na to Lenka. Nic. Spí. Ta teda musí být hotová!

Dig.

Ano byla jsem. Neprobralo by mě ten den snad ani střelení z kanónu.

Lek.

Ležím si a přemýšlím o nesmrtelnosti chrousta a snažím se odfiltrout teď už hřmějící hudbu. I by to šlo, ale kazí mi to teď už jen málo ovladatelný hlas předešle zmiňované madam.

Někdy kolem jedenácté na ně někdo přišel a vyžádal si ticho. Ženský ječák se začal omlouvat až tak, že by žádající odsouhlasil třetí světovou výměnou za úlevu uším. A pak byl klid. A dál už nic nevím. Sláva kempům!

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Antýgl	67	886	80	14	12 - 36

Ráno 12.8.Středa

Jako v každém kempu bylo ráno kruté. Nedospavci začali kecat a pokřikovat na sebe a později s něčím lomožit. Je půl sedmé. No, na trase nás čeká ještě jeden kemp...

Po snídani a zabalení jedeme na Modravu. Je to první bod na dnešním přejezdu. Dig.

Jen jsme vyjeli, zjistila jsem, že vzadu jedu po ráfku. Zavolala jsem Digovi, aby na mě počkal. Žádné nadšení. Vyměnil duši, zasakroval nad tím, že jsem při generálce kola nenechala vyměnit i plášť, a pak jsme se vydali konečně na cestu.

Táhneme se stále nahoru přes Modravu na Kubovu Huť a poté na Kvildu. Lek.

Tím, že fakt nejedeme rychle máme spoustu času na kochání se okolní přírodou.

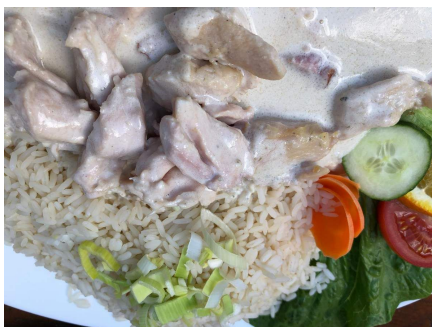
Podtud pěkné. Ale co mě úplně dostalo, byl pohled na svodidla vyrobená ze dřeva. Oni ti Zelení idioti už fakt nevědí, jak by blbli. Ano, chápu, že chtějí, aby zdejší přírodu lidské technologie ničily co nejméně, na druhou stranu by si páni Ekoteroristé měli uvědomit, že některé věci jsou tu pro bezpečnost lidí. Aby se jim nestalo, že sice ochrání přírodu, ale nebude nikdo, kdo by to přežil a ocenil. Kromě toho by mě zajímalo, kde jsou jinde tak striktně dodržované normy a předpisy pro výrobu, montáž a údržbu bezpečnostního zařízení, kterým svodidla jsou. A je to tu zas. Pro někoho platí, pro někoho ne. Dig.

Supíme do kopce, leč dáváme to. Na Kvildě se zcela uondání rozhlížíme. Teď v létě to tu žije a jak se tak rozhlížím musí to tu žít i přes zimu. Přijíždíme ke kostelu. Dig zmerčil prodejnu s jízdny koly. I míříme tam. Ačkoli bylo moje kolo před Expedicí na kompletním servisu, potřebuje výměnu zadního pláště. Prodavač nachází ten na moje kolo a nabízí nám jeho výměnu za cca hodinu. Tak to čekat nechceme a Dig se pouští do opravy sám. Povedlo se, v obchodě zaplatím příslušný obnos a jedem. Netušíme co nás čeká.

Cesta z Kvildy do Lenory je dlouhá cca 20 km a je stále z kopce. Co jsme těžko dřeli nahoru teď lehce sjíždíme dolů. HOTOVÝ CYKLISTICKÝ ORGASMUS. Nuže Cyklostezku č. 33 rozhodně doporučuji, a to směrem z Kvildy do Lenory, obráceně nikolivěk.

V Lenoře jsme usoudili, že by bylo fajn najít vařící hospodu. Bohužel ta inzerující má zavřeno a je z ní penzion. Hledáme alternativu ale nejbližší je ve Volarech. Nu což hlad je hlad. Naštěstí po pár metech narážíme na vařící hospodu hnedu hlavní. A jak vařící!

Dig se láduje Cmundou po Kaplicku v níž uzené je skutečně uzené a je ho dost a já kuřecími nudičkami se šunkou a rýží. Pokud se zde nezmění kuchař, rozhodně doporučujeme! Po dnešním sjezdu z Kvildy je to další fajn zážitek. Nacpeme se k prasknutí. Naštěstí je to na Soumarský most, což je dnešní tábořiště, pouhopouhé čtyři kilometry. Pro jistotu se zdržuji výroků, jako že to dojdeme i pěšky... A dobře dělám. I ty 4 km nám dávají zabrat. Holt kolo a plný žaludek nejdou dohromady.

Po cestě ještě zvládáme jednu fajn vyhlídku, kterou dokumentuji.

Názorná tabule označuje názvy pohoří, která jsou v dohledu. Dál naštěstí následuje mírný sešup na místo našeho dnešního noclehu. Tím je kemp u Soumarského mostu. Přejíždíme most a jsme tu.

Zařizují formality, parkujeme a hurá do bufáče na jedno.

Kemp u Soumarského mostu má pro mě hořkosladkou příchuť. Sice je kolem fajn příroda, nicméně absence vodovodu a s tím spojená absence horké sprchy a přítomnost suchého wc. Nu což, jednu noc se to přežít dá, dovolenou bych si zde nedokázala představit...

Ač je obloha je bez mráčku, stavíme plné doupě. Ne kvůli povětrnosti ale jako fyzické oddělení našeho územíčka od okolí. Jdeme totiž znovu do místní zahrádky u bufetu na jedno. A možná i na nějaký sezob.

Také jsme zde poprvé použili zdejší suché latríny. Ano, z mládí je pamatujeme, zejména z divočejších pionýrských táborů, ale doba precijen pokročila... No hnus!

Bufáč je otřesnej, pivo jakš takš, ale je to ve stínu, v sedě, mimo cyklistické sedlo.

Když se setmělo, vrátili jsme se k doupěti a ještě se vykoupli. A fakt to bylo studený. Dig se rochnil kus od břehu a málem bych mu věřila, že je voda teplá. A pak jsme se převlékli do spacího a zalehli. Je krásně, bez mráčku, pršet nebude a úplně bezvětrí. Tato skutečnost má však za důsledek, že je slyšet úplně vše ze širokého okolí. Opravdu vše. Potvrdili jsme si fyziku a skutečnost, že voda je opravdu vodivá. A kromě jiného nesla i hlasy z protějšího břehu Vltavy. A to tak, že jim v nočním tichu bylo i rozumět. Pro dnešek toho bylo dost. Jdeme do hajan. Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Soumarský Most	72	931	44	17,4	11 - 41

Ráno 13.8. čtvrtek

PRÁSK!!! Nákej blec fláknul dveřma od auta. A je po spánku. Odhodili jsme plachtu

a vydali se za dobrodružstvím na sdruženou kadibudku. No, byl to zas zážitek. Je 6.56!! Ale už abychom spali někde v lese! Po ranních procedurách odjždíme. Dig.

Po pár desítkách metrů je tu atrakce. Muzeum předválečného opevnění. Kromě bunkru samotného je tu všechno volně přístupné.

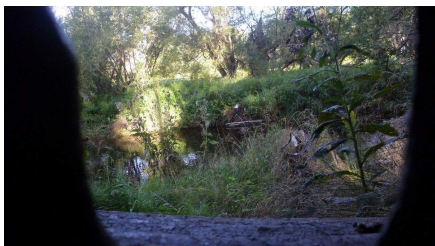
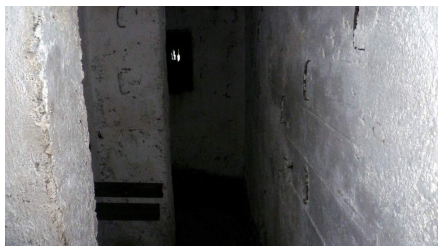

Mají to tu hezké a názorné. Tak a zase na cestu. Vyrazili jsme po lesní pěšině plné kořenů a tu a tam i bláta. Zastavujeme u dvou pevnůstek, které měly sloužit obraně našeho národa těsně před vypuknutím druhé světové války. Jednu i kompletně prolízáme (bez vstupního a čekací fronty). Brrr bojovat bych tu rozhodně nechtěla.

Po dalším zdolávání přírodní cesty

jsme minuli tři bunkry. U jednoho jsme zastavili a zkoumali ho. Dig mi při tom vyprávěl jak to fungovalo a co kde bylo. Pořád trvám na tom, že bych tu být nechtěla.

Po další cestě přírodou jsme se ocitli u dřevěné lávky. Překonáváme ji i s několika jejími schody.

Jsme uprostřed vzrostlé louky a je zde veškerá možná havěť a ta štípá a kouše. Pryč odsud!

Ocitáme se na silnici a jedeme téměř 20 kilometrů po proudu Vltavy směrem na východ. Paráda. Zastavujeme až v Nové Peci u místního obchodu provést doplnění zásob a posvačit.

Kromě místního občana sekajícího strunovkou trávník nám tuto idylu nikdo příliš nekazí.

Poté pokračujeme dál, ale terén je již kopcovitější a jízda není taková pohoda. S úlevou zmerčím hladinu Lipna a hurá k ní.

LIPNO sláva! Skutečnost že se jedná o přístup k přívozu a tedy je zde zakázáno úplně všechno, především koupání, zjišujeme až po osvěžující koupeli.

Lek.

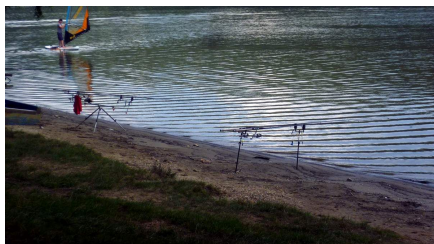

Stežka se stále vlní, slunce svítí a je horko. Naštěstí jedeme většinou ve stínu stromů, takže se to dá vydržet.

Další výhra byla kamenná hospoda s pevnou předzahrádkou a občerstvení oddělené velkým prázdným placem, sestávající ze slunečníků, laviček a výdejního stanu s pípou a lednicí. Hospoda natřískaná až po střechu, občerstvení téměř prázdné. Zajeli jsme až ke stolu, zaparkovali a jali se odpočívat. Dali jsme po dvojpivu a kecali a kecali. Většinou se témata motala kolem právě zdolané části trasy. Ochladilo nás to na provozní teplotu, pojedeme dál.

Pořád je horko, jízda je stále namáhavější. Stále jedeme po břehu Lipna, ale k vodě se nedá dostat. Mezi silnicí je pás neprostupného lesa, tam, kde by i přístup byl, je značná horizontální nesrovnalost. Zkousíme to několikrát,

úspěšní jsme až v Přední Výtoni. Tam je konečně veřejná pláž.

Mluví se tu německy, ale jsou tu české ceny. Hurá do vody. Teda o teplé vodě se rozhodně mluvit nedá. Ale ochlazuje to a po chvíli je to vlastně příjemné.

Po koupání zase pokračujeme po trase. Je strašné horko. Na západě a severu se formují bouřky. Pokusíme se jim ujet.

Asi by to vyšlo, ale jsou tu hrozné kopce. Ty nahoru jdeme pěšky, ty dolů letíme kolem 60ky.

Odbočka z hlavní a brutální dokopec. Nedá se jinak, než ho jít pěšky. Je to dlouhé a nepohodlné. Za půlkou nás dohonila jedna z bouřek.

Naštěstí je tu turistický přístřešek. Uvnitř má dva stoly z půlkulatin a ke každému dvě lavice. Všechno napevno. Lenka zamanévrovala dovnitř a vecpala kolo k zadní šikmé stěně. Mně se můj stroj povedlo namáčknout jen do mezery mezi stoly. Víc místa tu není. Usalašili jsme se a začali uzobávat mňamky. Zároveň jsme poslouchali písně a tvorbu Lokálky. Lenka z nich byla unesená. (jsou skutečně fajn. Lek.) Zatím kolem bouří obě bouřky, děšť je tak intenzivní, že je vidět jen pár metrů, prudce se ochladilo.

Sem dosahují jen tu a tam rozstříky kapek dopadlých blízko přístřešku. Jinak je tu sucho. Pořád prší a tak se věnuju průzkumu, jak by se to tady dalo přestavět na nocležiště našimi prostředky. V podstatě bych věděl jak na to. Zvolna přestává pršet.

Po bouřce při vymanévrování kol z přístřešku jsem se zase předvedl jako největší šikula v okolí. Vzal jsem Mašinku za rohy a začal ji vytahovat z mezery mezi stoly ven. Lenka mi mocně pomáhala s usměrňováním, aby to někde nezadrhlo o bágly. Je tu fakt málo místa. Velmi pomalu vyjíždí ven a když už to vypadalo, že byl manévr úspěšný, podjely pode mnou kamínky a jsem na zemi. (to jsem se zrovna otočila zády a tak jsem tento gymnastický výkon nemohla patřičně obodovat. Lek.). A jak jsem se do poslední chvíle snažil udržet Mašinku vzprímenou, nepustil jsem ji a obrovská síla se mnou smýkla stranou. Zvedám se ze země a kontroloju škody. Na kole je hnuté zrcátko, já neovládám pravé zápěstí a mám mokrý levý bůček. Rovnání zápěstí za vydatného přispění Lenky vyšlo, a připravit Mašinku k další jízdě není problém. Odjíždíme.

Neprší, ale všechno je mokré a místy teče po cestě voda. Pokračujeme dál po trase. Terén je úžasný. Je tu hladký a rovný asfalt směrem dolů. Klesání je opravdu prudké. Vydal jsem pokyn k pomalé a opatrné jízdě. Sám jedu do třicítky.

V jednom místě je to tak prudké a dozatáčky, že jsem se rozhodl ještě více přimáčknout brzdy. Ty spolehlivě zareagovaly a zastavily obě kola. Je to velmi nepříjemné. A co hůř, rychlost pomalu narůstá. A ta zatáčka. Zvolna překonávám střed silnice a blížím se k levé krajnici. Kterou brzdou uvolnit? Zadní? Určitě nastane smyk předního kola. Pak se budu hledat v kotrmelcích na zemi. Přední? Určitě nastane smyk zadního kola. Následky budou asi stejné, jen dopadnu jinam. A to se mi nechce. Uvolnit obě a náklon vpravo?

Asi ano. Pokud to nevyjde, bude následovat držkopád. Vyšlo. Mašinka má opravu velmi odvážný náklon, avšak během sekundy, maximálně dvou se srovnala a už zase byla pod kontrolou. Pokračovali jsme dolů, teď už v klidu bez dalšího ohrožení zdraví a majetku.

Proti nám se šinou nahoru dva. On a ona, asi v našem věku. Oba v pláštěnkách a nalehko. Kam asi tak teď jedou?

Navigace hlásí, že máme odbočit doprava. Ano, je tu křižovatka. Jmenuje se to tu Čertovy kameny. A vypadá to zajímavě.

Lenka prohlásila, že směr, který udává navigace je špatný a že máme jet do Vyššího Brodu. Dal jsem zobrazit detaily a nesouhlasil. Vyšší Brod máme minout a asi po deseti kilometrech to ukončit v lese. Lenka se rozjela dolů s tím, že je všechno všude mokré a že budeme spát v kempu. Nezamlouvá se mi to. Ale budiž. (Bohužel Digu - všude je mokro a v kempu mají sprchu... Lek.)

Pak jsme bez dalších zážitků jeli pořád z kopce až do Vyššího Brodu. Kemp jsme našli snadno. Lenka věděla kde je. Po ubytovacích formalitách jsme vjeli dovnitř. No potěš hodiny. Je tu asi stovka aut a o dost víc stanů. Všude mladí, hecují se navzájem, pořvávají nějaké nevím co, do toho hrмі hudba z přenosných Bluetooth zařízení, z každého hnízda mladých jiná. Je to strašné.

Vybrali jsme si místo, postavili doupě a vydali se do hospody.

Kempovní hospoda je úplně plná a akusticky to tu vypadá jako ve válcovných plechu. Tady se nám nelíbí. Jdeme do města. Zas pomohla Lenčina místní znalost. Po chvíli nás zatáhla do lokálu U hastrmana. Tady je to pěkný. Jsme tu skoro sami a je tu téměř ticho. Mají tu dobré pivo a svařené víno, přec se ochladilo, a k jídlu mě zlákali domácí škvarkovou pomazánkou s chlebem.

Teda to byla mňamka. Odpočíváme, povídáme si a je pohoda. Personál se o nás stará, dolévá a vůbec se snaží všelijak podstrojovat. Ani se nám nechce pryč. Ale co naplat. Je deset hodin, je třeba se uložit naležato.

Vrátili jsme se do kempu. No to je bordel. Sice zmlkla elektronická

zařízení, ale všichni jsou strašně hlasití. Zní to jako jeden nesourodý halas. Zlezli jsme, přendali se do spacího a nedobrovolně poslouchali dění kolem. Teď jsou ještě ke všemu všichni přiopili. Zejména je to poznat na dívčí části. Pořád kvůli něčemu pištěj, pokřikují svými fistulemi cosi nesrozumitelného, do toho je slyšet několik kytar a hulákající smích mužské části. Některým je i rozumět co říkají. Ať dělám, co dělám spát se mi nedaří. Lenka zmizela v hloubi spacáku a znehybněla. Hlasitá zábava a řev trvají do páté hodiny ranní. Poznalo se to podle toho, že na blízkém kostele odbyla pátá. Je opravdu klid a já usínám.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Vyšší Brod	65	1002	71	15	11 - 38

Ráno 14.8. pátek

Kolem je zase řev. Kolik je hodin? Je světlo a na kostele odbylo šest hodin. Jsem jak přejetý parním válcem s diesellovým pohonem. Bolí mě hlava a strašně se mi chce spát. Tohle je už třetí noc v řadě, kdy jsem se nevyspal.

Snídáme a pryč odtud.

Dig.

No byl to nejdražší a nejhorší kemp, ale byla tu sprcha...

Nejdříve zajedeme do Vyšebrodského kláštera a pak se vydáme kopcem vzhůru na Horní Dvořiště. Vůbec to nebude sranda, ale o tom později. Teď Vyšebrodský klášter. Vyškrábali jsme se k němu, vjeli na nádvoří a sdrkotali do dolní části k pokladně.

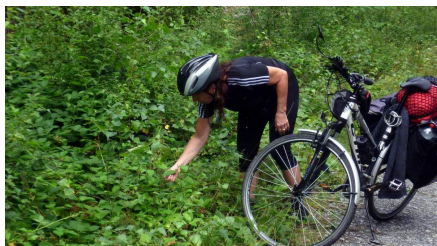

Lek.

Kláster stojí skutečně za vidění.

My jedeme. To, co jsme sem včera sletěli, zase šlapeme nahoru. A to až do Studáněk. Tam ostrá pravá a hurá do terénu. Zpočátku dobrý. Houpe se to asi 500 vzdálenostních km nahoru a 700 dolů. Nahoru kola strkáme, protože kopec přesahuje naše jízdní síly. V Horním Dvořišti jsme dali pauzu se svačinkou. Na místním kostele odbijí poledne.

Po odpočinku pokračujeme. A za Českým Heršlerem to přestala být sranda. Kromě podstatně prudších kopců také skončil asfalt. Naštěstí nespěcháme, takže pojíždíme zvolna. A abychom to ještě zpomalili, podařilo se mi píchnout. To bylo oslavných ód a vyjmenovaných slov. Naštěstí přední kolo, takže za 20 minut zase jedeme. No, jedeme, řekněme, že se posunujeme vpřed.

Po dost dlouhém čase jsme se našli na silnici vedoucí do Dolního Dvořiště. A fíííííííííííí dolů. Tak tohle by nám šlo. Ve městě jsme zajeli k hospodě, a hle co to tu je ve stojanu...

Hle jak bujná je fantazie českého človíčka. Ano, vidíte správně. Je to elektrocolo. V té maketě motoru jsou baterie.

Objednali si pivo a za chvíli se zatáhlo a přišla prudká přeháňka. Uklidili jsme kola pod markýzu a vyčkávali co bude.

Během tohoto času mi přistálo na stole další pivo. No, co se dá dělat. Budu ho muset vypít. Mezi tím, co jsem statečně trpěl konzumací přestalo pršet a vysvitlo slunce. Asi pojedem.

Dig.

Ha ha, to hrdinské trpění konzumací jsem nějak nepostřehla... Lek.

Opustili jsme obec a pokračovali po trase. Tuto část zase znám a tak dobře vím, že nejbližší část bude kopcem vzhůru. A to tak, že tu místní kdysi podle cesty postavili Kalvárii končící u kostela ve Svatém Kameni.

Ano, je to tak. Dostat se nahoru nebylo zrovna nejjednodušší. A pak se terén houpal, chvilku nahoru a zas dolů, výhledy byly krásné, jelo se velmi dobře. Jenom jedna maličkost mi kazí tak pěkné odpoledne. Na obloze za námi je temné fialovo a zvolna se přibližuje.

Ve vesnici Tichá nás dohonilo. Začalo pršet. Přehodili jsme se do protidešťového a Lenka hledala nějakou střechu. Dost dlouho neúspěšně. Až u jednoho baráku kousek přečuhoval. Zajela tam. Já jsem to zkusil taky a zjistil, že se tam nevejdu. Naproti je nějaké stavení v rekonstrukci. Asi už dlouho. Kolem je neskutečnej bordel. Ale střecha přečuhuje tak, že se tam vejdu. Tak to bychom měli.

Prší celkem dost, ale do úplného slejváku dost chybí. Nicméně jsme zde setrvali přes dvě hodiny. Pak déšť zeslábl až úplně přestal a tak jsme vyjeli. A začalo to nepěkně. Do kopce. Ale ten za chvíli skončil a už se vezeme. Ne však daleko. Přes cestu leží strom. A to tak šikovně, že šikmo a zasahuje přes můstek přes potok. Takže to neobejdem. Nezbyde nám než jej aspoň kousek posunout. Odstavili jsme kola, chytili se stromu a začloulali. Zdá se, že to půjde. Chtili jsme se pořádně a zabrali. Ano, povedlo se. Koruna stromu se posunula asi o metr. To nám pro průjezd stačí. A jsme z toho venku. My ano. Akorát by to chtělo někam nahlásit, protože je to tu v zatáčkách a někdo by si ti mohl natlouct kokos.

Ok. Linka 112. Zatím jsem ji nikdy nepoužil, tak vyzkouším, jaká je to genialita. Po vytočení čísla se dost dlouho nic neděje a pak se ozývá nezřetelné šprechtění. Pochopil jsem, že jsem na rakouském dispečinku. Protože nešprechtím, zkusil jsem to česky, pomalu a zřetelně. Nezabralo to. Tak nic. Zkusím přímo 150. Tak pokus pěknej, ale jsem mimo signál. Tak to je velká paráda.

Vysvitlo slunce, jedeme dál. Pořád je to tu pěkné, a jak koukám pod stromy je zde sucho. No teda do přec práce, stačilo popojet takovej kousek...

V protisměru jede otevřený pickup. Najíždím ke středu silnice a dávám znamení aby zastavil. Pochopil. Zajel jsem k němu a řekl řidiči o tom co je za dva kilometry čeká. Poptal se mě na parametry stromu a pak řekl, že díky, že má navigák a že si s tím poradí. Ok, udělal jsem co šlo, tak jedem.

Jízda dobrá, upalujeme po úplně zničené silnici, kterou zde zvolna rozebírá potok, teď po dešti opravdu dravý, směrem dolů. Pak tato nádhera skončila a najeli jsme na normální silnici. A světe div se, pořád po rovině a dolů.

Přijeli jsme do Podhorské Vsi, kde nás zastavil protisvah a také zvědavost. Akorát tam šel pán se psem a tak jsme se zeptali na hospodu. Tak hospoda ne, ale krámek, který nás jistě uspokojí. Poděkovali jsme a sedšoupli se k němu. A skutečně. Krámek měl vnitřní prodejní plochu a také venkovní terasu. Vše upravené tak, aby se dalo v krámu nakoupit a na terase zkonsumovat, a nebo prostě kalit. A nikdo nikomu nic nemůže, protože to není hospoda. Pán měl pravdu, krámek nás uspokojil. Odnesli jsme si mimo běžný nákup také párky a hořčici. No a teď jen najít místo na noční spočinutí.

Blbě je to, že je to tu těžce chráněné. Provedli jsme důkladný průzkum a nic. Lenka stále prosazovala malou loučku u silnice. Nelíbí se mi to. Je sem ze všech stran vidět.

Pravděpodobný scénář bude tento: Projede několik aut a nic se nastane. A pak projede jedno, které míří ke krámku, tam zastaví a řidič zahaleká mezi

ostatní: „Hej Franto, co to máš na tý louce?“ No a pak přijedou spolu a společnými silami nás vyhodí. To bude ten lepší případ. Horší verze bude, že Franta je myslivec a ochránce přírody. A pak k vyhazovu přibude masná pokuta. Lenka dál jet nechce a zaparkovala cca 20 metrů od vjezdu. Je sem vidět ze silnice a ani tady se tábořit nesmí. I když je to posekaná louka.

Neměl jsem pravdu. V noci přijel Helmut. Obcházel kolem, zkoušel německy „Aloooo“, ale brzy pochopil, že nepochodí a odjel. Až do rána byl klid. Dig.

Na Helmuta jsem sice rozlepla oko, leč jsem ho okamžitě zase zavřela neboť mi došlo, že je Helmut na ústupu. No chtěla bych jej vidět, jak nás přiměje uprostřed noci vše sbalit a odjet! Lek.

No, oni Helmutem přivolání policajti udělají své. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denů kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Podhorská Ves	78	1056	53	13,2	16 - 34

Ráno 15.8. sobota

Ráno bylo klidné a vlhké. Podmračené nebe, ven se nám tedy moc nechtělo. V klidu jsme posnídali a sbalili se.

Jedeme sešup dolů a hned pod kopcem potkáme při cestě dvě velmi slibně vypadající restaurační zařízení. Škoda že jsme o nich nevěděli včera. Nu což my si včera taky dobře uvařili.

Až do Kovářova jsme jeli po rovině, nebo trochu nahoru. a teď je tu sešup. Pokračuje přes vesnice Hojná a Dobrá Voda. V Dobré Vodě mají

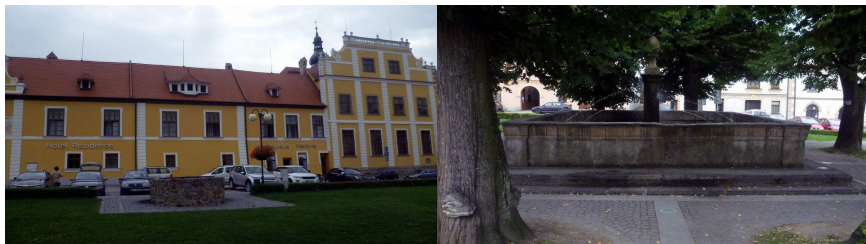
u pramene vody obrovský kostel, u kterého jsme přibrzdili, protože Dig říkal, že tu vytéká pramen velmi dobré a nezávadné vody. Lek.

Ano, jedná se o odbočku pramene Dobrá voda, z jehož hlavní větve se plní PET láhve s nálepkami hlásající dosvěta toto jméno. Dig.

Nějaké babky si ji čepují do petek. My jsme bohužel naše prázdné ráno sešrotovali. Pokračujeme.

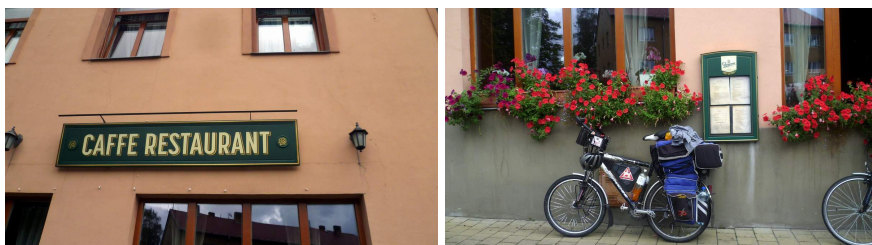
Výhled odsud i sešup jsou IMPOZANTNÍ. Sešup pokračuje až pod město Nové Hradky, po kterém je pojmenováno celé nádherné hornaté okolí. Ráda se sem někdy vrátím. Teď bohužel musíme vyšlapat prudký kopec do města.

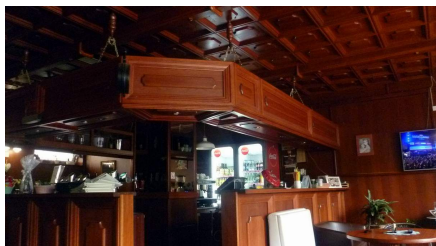
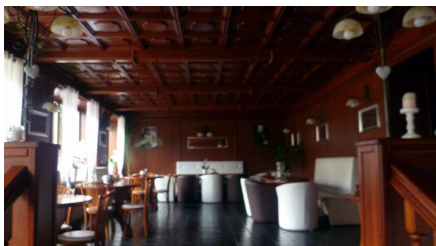
V Nových Hradech doplňujeme zásoby a oba si dopřáváme jahody se šlehačkou. Rozplývají se na jazyku.

Od Diga se dozvídám že dnes musíme zdolat 96 km. No toto ve mě nevzbuzuje žádné nadšení. Jeho kamarád prý netratí den dovolené. Vůbec se mi to nelíbí, ale jsem zticha neb vím, že skutečnost je mnohdy jiná, než to co je plánováno. A i v tomto případě se mi vyčkávací technika vyplatila. Dig telefonicky zjišťuje stav a kolega dorazí až v pondělí. A je po problémech s dojezdem. Sláva máme o den navíc. *(Jen půlden. Druhý půlden jsme ztratili ve Vyšším Brodě. Dig.)* Svištíme směrem na České Velenice. Původně jsme je měli minout, ale nakonec se rozhodneme vjet do města. Důvodem je moje nabíječka na telefon. Po několikati peripetiích - přece jen je sobota a je téměř poledne - se nám ji podaří koupit na vietnamském tržišti u hranic. Kupuji si i stojan na kolo ve zdejším cyklokrámě. Naštěstí měli ještě otevřeno. Jedeme hledat restauraci, která nás nají a napojí a nabije mi jak telefon, tak i elektrárničku. Elektrárničce dnešní zamračená obloha vůbec nepomohla a nenabila se.

Dig objevuje skvělou restauraci s fajn obsluhou.

Okamžitě se nás ujali a zapojili oba přístroje do zásuvky. Restaurace nás natolik okouzila, že jsme zůstali i na oběd. A neprohloupili jsme. Zdejší krmě byla výtečná. Já jsem si dala smaženého kapra s bramborovým salátem a Dig kuřecí řízek s kroketami. Vše jsme mohutně zalili.

Po montáži nakoupeného stojanu

na kolo jsme opět nasedli a nyní směr Chlum u Třeboně. Jedeme vcelku po rovině a tomu odpovídá i rychlost přes 20 km za hodinu. Za Chludem naši spanilou jízdu přerušujeme. Dig kutí něco na kole a oznamuje mi, že do cíle dnešní cesty je ještě cca 30 km. Opět neříkám nic. Ono se to nějak vystříbří. A vystříbřilo. Ujeli jsme asi deset km a je tu průtrž mračen. Podařilo se nám zajet pod střechem prázdné garáže, takže namočení nebylo nijak velké. Po průzkumu meteorradaru jsme se rozhodli rozdělat doupě, jak to nejdříve půjde. Nejhorší lijavec jsme

přečkali pod neznámým přístřeškem na cizí zahradě a nyní honem bydlet.

Doupeř stavíme celí mokří již za svitu slunce.

Po jeho postavení se frontální porucha odsunula pryč, a nezaprší a nezaprší. A to celou noc. V doupeři bylo teplo a skoro sucho. Prostě pohodička. Přčetli jsme mnoho dalších stránek z knihy a když se zešeřilo, tak jsme to zalomili. Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Lásenice	64	1145	89	19,4	17 - 35

Ráno 16.8.Neděle

Teda noc byla skvostná. Zpoza kopce sem lehce doléhal koncert nějaké kapely (ani na internetových linkách se mi nepodařilo zjistit, kdože to v tu noc zpíval a hrál. Lek.). Trochu sprchlo, jinak byl naprostý klid. Víc toho o noci nelze napsat. Ráno jsme se probudili před sedmou. Odkud šel včera koncert, jde teď bučení skotu. Není moc hlasité a tak je to jako ranní kulisa příjemné.

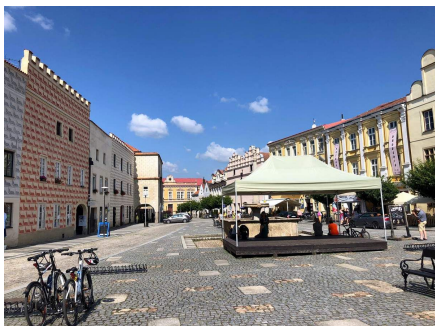

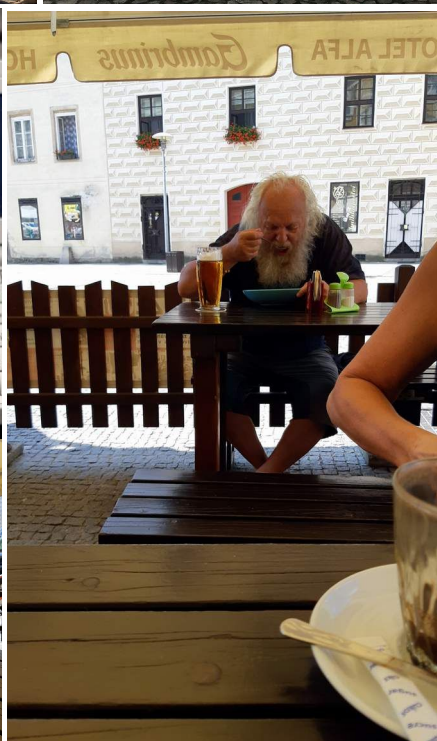
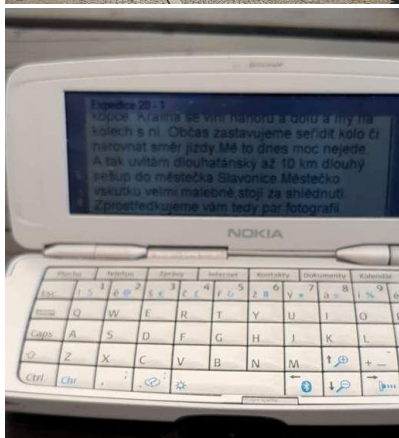
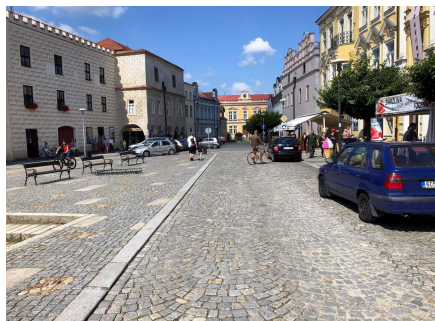
Odjíždíme. A hned stoupáme do táhlého kopce.

Krajina se vlní nahoru a dolů a my na kolech s ní. Občas zastavujeme seřídít kolo či narovnat směr jízdy. Mě to dnes moc nejede. A tak uvítám dlouhatánský až 10 km dlouhý sešup do městečka Slavonice.

Městečko je vskutku velmi malebné, stojí za shlédnutí. Zprostředkujeme vám tedy pár fotografií. Lek.

Po žejdlíku pokračujeme. Svítí slunce s je vedro. Lenka cosi bublá a
- 45. -

teprve na třetí dotaz povídá něco o sprše. No tak to chci vidět. Pořád jedeme celkem pěknou, teď civilizovanou krajinou. Není to špatné. Horko převládá. Přijíždíme do Jemnice. A na první křižovace je hospoda s rozsáhlou krytou zahrádkou, po celé ploše krytou lehkou střechou. Zapadli jsme tam a užívali si stínu, chládku a přítmi. Když už jsme tady, dáme oběd. U mě to spravil řízek a br salát. Oboje dobré, jsem spokojen. (Já měla cikánskou – no šla. Lek.)

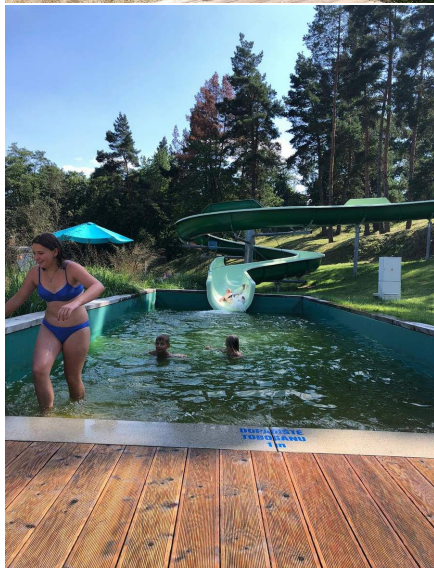
Tak a teď ta sprcha. Na mapě je modrý obdélníček a je u toho napsáno Biotop. Lenka se přeptala vrchního a on přítomnost koupaliště potvrdil. Po krátkém trávení to jedeme omrknout.

Ano, vypadá to tu velkolepě, někdo sem nasypal spoustu peněz. Akorát jim ten biotop nějak nestihá. Voda je zelená a plná různých přírodnin. Ale co, koupou se jiní, vykoupeme se taky. Akorát jsem zvědav, jestli bude přednáška o Rudém moři.

Dig.

Ha ha.... Rudé moře má teplotu vychládající kávy, která mě naprosto vyhovuje. Leč v Čechách je dosažitelná sporadicky.

Lek.

Kupodivu přednáška nebyla. Sice jsem tam slyšel nějaké syčení, ale jinak proběhl vstup do vody hladce. A bahnili jsme se a dokonce plavali a pak jsem dostal nápad svézt se na toboganu. Vypadá dobře, není moc dlouhý ani skloněný...

Bylo to báječné. Krásně jsem se povozil a pak jsme relaxovali na lavičce, sledovali cvrkot a pozvedli si sebevědomí, co se našich tělesných proporcí týče. Hned jsem si připadal jako hubeňour. Ještě jsme vlezli do vody a je čas na pokračování v cestě.

Do dnešní závěrečné nám chybí 30 km. Jsou 4 odpoledne, není to žádný problém. A tak vzhůru do vlnící se krajiny a do vedra.

Nějak se mi nejede dobře. Špatně se mi sedí a kolo se obtížně drží ve stopě. To vypadá na ztráty v zadním výpletu. Na jedné odbočce do lesa, pěkně ve stínu, jsem zastavil a překontroloval. Ano, je tomu tak. Jeden z drátů nedrátuje, což vedlo k rozcentrování a celkové nestabilitě. Nějakou chvíli jsem se věnoval centrování a pak jsme se zase dali na cestu. A byl to rozdíl. Kolo se uklidnilo, nevyžadovalo manévrování a jelo o dost rychleji. A tu jsme minuli ceduli, kde se s námi loučí Vysočina a hned další, kde nás vítají v okrese Znojmo. Teda jde to rychleji, než jsem čekal. A tak se krajina vlní, slunce pálí, občas se dostaneme do sínu stromů, jede se docela dobře.

Po nějakém tom kilometru začala Lenka vyprávět něco o hospodě. Jo, dobrej nápad. Hned v další vesnici žádná není. Lenka vynesla dotaz na domorodce a ti jí pověděli, že za 5 km hospoda je. Tak to je paráda. Akorát jsem Lenku upozornil, že při přejezdu dalších pěti kilometrů o kilometr překročíme denní dávku...

Dig.

Hmmm to je toho.

Lek.

Za pár minut brzdíme u lokálu. Chvíli jsme čarovali s parkováním kol a pak jsme se pustili do piva, později do večere (já skvělá žebra a jí skvělou zelňačku. Lek.) a probírali svět a jeho okolí. Ani jsme to nestihli dopovídat a byla tma. Aha, tak popojedem někam složit kosti.

Jedeme tmou, provoz je na nule a hledáme nějaké roští. A brzy jsme našli. Postavili jsme kola, použili kotevní šňůry, položili ležák v plné výbavě a zalehli. Je teplo, pršet nebude. A jak tak ležíme bez plachty, nad sebou máme nádherný obraz noční oblohy s miliardami hvězd a padajícími meteority...

Dig.

Tak ta obloha byla opravdu nepřekonatelná. Ale ještě lepší byly naše komentáře k ní - komentovali jsme let letadla, dráhu Sputniku i svítící hvězdy. To přesně jsou ty okamžiky, kdy pobyt v přírodě nlze ničím nahradit.

Lek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Šumná	71	1230	84	16,4	16 - 35

Ráno 17.8. pondělí

Probudili jsme se v šest následkem toho, že někde blízko někdo šlehnul dveřma od auta. No krucinál! Copak mě nenechají dospat?!! Je teplo a zataženo. Ale ne mokro. Pravda, v noci mě probudil vlak. Nejen že zahoukal, ale asi byl nákladní, protože pod námi duněla zem. A dost dlouho. Pak už byl klid. Po probuzení se válíme, později snídáme, balíme a pojedeme. Dnes dojedeme do Znojma a tam se k nám připojí Jarda. A bude o něco veseleji. Čerstvá krev, nové voloviny...

Odjíždíme. Jízda je po silnici, velmi pohodová a dost svižná. Po 12ti km nás navigace sundala ze silnice a že máme jet okolo. Má pravdu. K naší

silnici se připojuje hlavní a předpokládaný provoz doporučuje navigaci poslechnout. A to přes to, že je cesta hodně rozbitá.

Asi po kilometru se to zlepšilo a pak jsme volným svižným tempem dojeli přes centrum na nádraží. Myšlenka byla taková, že se podíváme co a jak a vydáme se na prohlídku města. Sice jsme tu oba několikrát byli, ale opakování matka... a teď nevím čeho všeho.

Ale najednou bylo všechno jinak. Lenka ohlásila konec. Prý všechno zvážila a došla k tomu, že by nás jenom brzdila, že je unavená a že nejbližší dva dny bude pršet. Navíc na ni doma čeká práce. Tak to je fakt hodně ledová sprcha. Ale je to její přání, budiž. Koupila si lístek a pak jsme šli na jedno.

Poslední.

Dig.

Zvážila jsem všechna pro a proti a rozhodla se pro odjezd domů. Jsem daňář a naše vláda posunula díky Covidu termín pro zpracování daní až na 18 srpna. Ten den se blížil a já správně tušila, že ze sedla kola tohle nezvládnou.

Naštěstí neumíráme a těším se brzy na repete. Expedice byla skvělá, ale letos mě týden musí stačit. Lek.

Když nastal správný čas, vrátili jsme se na nádraží, naložili její v šechno do vlaku, zamávali si a hotovo. Tak a teď mám 5 hodin času než přijede Jarda.

Zabývám se vším možným včetně nákupu potravin a před třetí opravdu přijel vlak a přivezl Jardu.

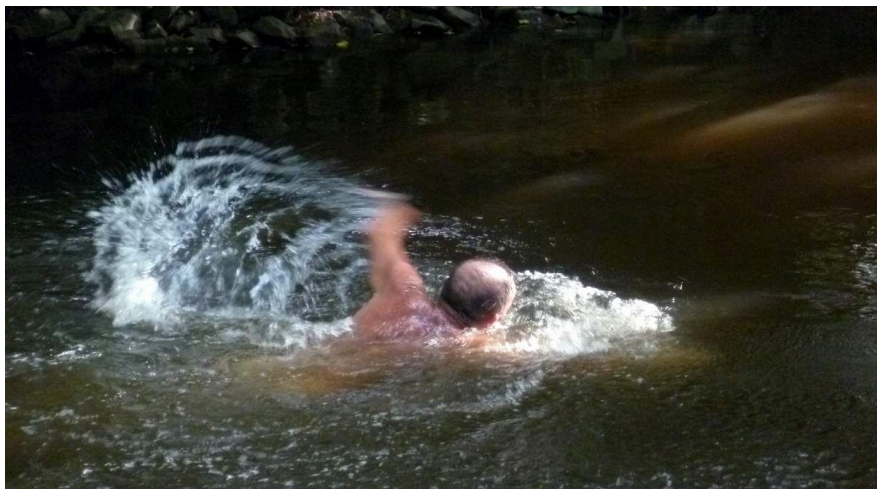
Přivítali jsme se, převyprávěl jsem mu, proč tady nevidí tu sympatickou ženskou z fotek, provedli nákup a vydali se z města po trase.

Jízda po městě je zlý sen. Už když jsme s Lenkou byli „na posledním“, projela kolem řada kamiónů vezoucích dřevo. Nepochybně do Rakouska za pár drobných. V té době jsem však netušil jací jsou řidiči těchto kolosů dobytkové. Nejen že jim nejspíš nikdo neřekl co je to tachometr a co se na něm dá přečíst, ale také jistě netuší, že na silnici nejedou úplně sami. A právě toto mi málem vyneslo střet s kamionem. Chtěli jsme odbočit doleva a tak jsme začali ukazovat změnu směru. V zrcátku vidím kamión, který je dost daleko a tak zahajuji manévry. A ten idiot přiletěl tak devadesátkou a nacpal se ode mne zleva. Tím, že jsem se naučil manévrovat plynule, jsem teď měl naštěstí dost času na přerušení manévru. Kamión ještě přidal a zmizel za terénní vlnou. Potíž byla v tom, že manévr odbočení vlevo byl jen přerušen, ne však zrušen. Tedy je třeba jej dokončit. Jenomže přes toho pitomce mě ostatní neviděli vůbec a nebo blbě a na poslední chvíli. Někteří se vyhýbali, jiní brzdili, co mě však překvapilo, nikdo nezatroubil. Leč podařilo se, všechno se uklidnilo a tak jsme odbočili. To byla úleva. Provoz značně zeslábl a zase se jelo dobře.

Pořád je vedro, slunce máme v zádech, vítr žádný. Ujíždíme po silnici, která je po rovině, nebo z kopce. V Jaroslavicích jsem tradičně vyfotil chátrající zámek a pokračujeme.

Ne daleko. Hned za vesnicí je most a pod ním se dá vykoupat v Dyji. Zajeli jsme tam a bahnili jsme se. Velká nádhera.

Po koupeli už není takové vedro. Sice pořád svítí slunce, ale už je pod velkým úhlem a nepálí. Jede se parádně. Dost k tomu přispívá skutečnost, že tu nic nejedí. Jarda vyslovil přání zastavit za účelem ulevení si. Zastavili jsme na odbočce do pole. Jarda provedl potřebné a při návratu se zarazil a začal studovat co to tu roste. Vytáhl telefon s tím, že má aplikaci, kterou vyfotí žádané a ona mu napíše co to je a další details. Vyfotil to a má to být cosi s ovsem. Nevím, netuším, já znám oves jinak a jestli je tohle nějaká vyšlechtěnost, tak proč ne.

Jedeme dál. Je krásný podvečer, teplo, chtělo by to večeri. S hospodama je to tu nějak nalevačku, ale našli jsme. Šanov se to tam jmenuje. Po chvíli mi naskočily obrázky. No jasně, tady to poznávám. Při některém Hells přejezdu jsme tu jedli. Pojí se mi k tomu pohřeb. Ano, tenkrát tu měli zádušní hostinu... Na druhou stranu, jestli je to jediná hospoda v okolí, pak se nedivím, že jsme

se tenkrát stavovali zrovna tady.

Po večeri sice jedeme dál, ale už jen najít místo pro nocleh. Přejezd je pořád nádherný, všude kolem rovina, stmívá se, teplo, akorát mě znepokojuje skutečnost, že při hledání noclehu se do nás pouštějí komáři. Ale teda fakt ve velkém. Kvůli tomu jsme zavrhli několik pěkných míst. Nakonec jsme nocleh našli u laviček a odpočívadla. Zdálo se to být v pořádku. Postavili jsme doupeř a chystali záleh. A tu to přišlo. Vlak. A houká a brzdí. Aha, nevěšimli jsme si, že je tu vlaková zastávka. Ale co, přes noc nemá proč jezdit, dozajista bude klid.

V podstatě to tak bylo. Přesto jsme se vůbec nevyspali. S nebyvalou vervou se do nás pustili komáři. A tu se ukázal Jardův repelent jako neúčinný. Po jeho aplikaci byl klid asi deset minut. Pak komáři přišli na to, že o nic

nejde a dál na nás hodovali. A patrně šlo o nějaký druh se zvláště dlouhým a pevným sosákem. Dokázali se probourat skrz moji spací mikinu a rolák. I moje apartní čepička Zmijovka byla jako ochrana proti komářímu bodání k ničemu. Ochránit zbytek těla šlo jenom zalezením do spacáku a pod štít. A tam bylo samozřejmě horko...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Jevišovka	64	1294	64	20	16	- 32

Ráno 18.8. úterý

Noc byla ukrutná. Místo skvělé, teplota výborná, ale komáři. Nedalo se spát.

Ráno snídáme, balíme

a odjezd. Na dnešek slibovali déšť, Tento se nekoná. Je zataženo, vlhko a teplo. Vyrážíme. Kontrola přístrojů... JAK NENABÍJÍME!!! Co to zase je!!! Do večera všechno šlo dobře.

Pokus o opravu byl pěkný, ale neúspěšný. Akorát nás to blbě zdrželo. Po dalších pohodových kilometrech a kocháním se okolím přicházím na stopu toho, co a kde na kole hledat za účelem odstranění poruchy nabíjení. Pro neznalé, moje kolo, nazývané též Mašinka (vzniklo posměšně z důvodu nadměrné složitosti vestavěných zařízení a vysoké hmotnosti) oplývá mimo jiné hlavními bateriemi (mají se na mysli akumulátory), které jsou trvale nabíjeny z generátoru umístěném v náboji předního kola. Tedy, pokud se rozjede a dosáhnu rychlosti alespoň 10 km/h, začnou se baterie nabíjet.

Z těchto baterií je napájeno hlavní osvětlení, které ve předu svítí skoro jako auto a v zadu je vidět z cca 300 m, čímž je lidově řečeno dost pažravé. No, fyzika. Přesněji zákon o zachování energie. Hodně svítíme, hodně elektriky potřebujeme.

Další zařízení je automatická výstraha. To je shluk barevných světýlek na všech myslitelných částech kola, která v závislosti na hladině okolního osvětlení a pohybu kola podle přesného programu bliká. Což večer vypadá jako stěhující se cirkus, který je z dálky nepřehlédnutelný.

Dále je zde hudební aparatura. Ta umí hudební výkon 10W, což je tak hlasité, že můžou poslouchat všichni v okruhu 30m. Používá se většinou jako dodávátko elánu, když je okolí nezajímavé, počasi k ničemu a není se o čem bavit. Kupodivu není energeticky tolik náročné a ve většině případů se používá přibližně třetina výkonu.

Pak jsou tu dvě sirény. Jedna 105dB a druhá 115dB. Menší s pištícím kolísavým tónem jako běžný alarm (používá se jako upozorňovátka, že jsem přítomen a někdo je v kolizním kurzu se mnou). Ta větší má hluboký hladký tón a používá se v silničním provozu, nebo na bruslaře se sluchátky v uších, kteří rozmáchle překáží na stezkách a nedovolí předjíždění.

Jako další jsou tu nabíječky pro snad všechny druhy telefonů. Já vozím dva. Jeden se používá jako psajítka, na něm vznikají tyto zprávy, a druhý je na palubě a používá se jako dnes běžný telefon a trvale na něm běží navigace. A navigace v telefonu je zvlášť hladová aplikace. A tedy jak je již zhora popsáno, je nutné nabíjení.

V neposlední řadě jsou tu brzdová světla. Ta nemají moc velkou spotřebu a výborně slouží svému účelu. Nejen že informují mé spolujezdce o mém manévrování, ale, a to je důležitější, reagují na ně řidiči.

A poslední zařízení je kompresor. Je tu pro dohušťování pneumatik. Ano, pumpičkou to jde také, ale nelze jí dosáhnout tlaku 5 Bar, na který husítm, protože je Mašinka s posádkou hmotná kolem 140 kg (pokud je vystrojená na Expedici a je právě po nákupu potravin). A i kdyby to pumpička uměla, díky mému trvale poškozenému zápěstí to nedávám já.

No a ještě jsem zapoměl na „pobočné světlo“. To je světlo, které se připojí ke kolu, v postaveném doupěti se nacvakne na přední kotevní šňůru do prostoru mezi řídítky obou kol, a slouží k osvětlení interiéru doupěte. Tedy vlastně je to mobilní lustr.

Aha, a ještě jedna přípojka – pro palubní kameru. Avšak po počátečním nadšení a zejména pak shlédnutí několika nekonečných, naprosto nezajímavých záznamů jsem ji z provozu vyřadil.

Z elektrických zařízení je to asi všechno. A tedy se vracím k nabíjení. Pro provoz Mašinky je důležité, aby fungovalo. Ale co s ním je? Vycházejme z toho, že do včerejšího dojezdu etapy všechno fungovalo. Při večerní stavbě doupěte kola spadla. A je možné, že od té doby to nefunguje. Na noc jsem kontrolu neprovedl. Odhaduju tedy, že příčina trablů bude v pravé části paluby. To proto, že Mašinka padla na pravou stranu. Asi se něco uvolnilo, chytilo se to za kostru a nastal problém.

Zajeli jsme do kryté autobusové zastávky a pustil jsem se do toho. Celé rozšroubovat a zahájit kontroly.

Provedeno, tady ta chyba není. Ok. Zašroubovat 9 šroubů a otevřít levou část paluby.

Pakárna. 12 šroubů. Otevřeno a vypadá to, že závadu mám. Usměrnovací diody jsou sešlusované proti středu. Aha. Asi se hnuly při

včerejším pádu. Krásná práce, opraveno, zavřeno, zašroubováno, test... Krucinál, nefunguje. Tak teď už nevím. Mezi tím byl Jarda aktivní a přinesl plechovkový Staropramen. Skvělý nápad.

Tak. Proč to sakra nefunguje. A cokoliv... Již několik dnů trochu zlobí spínač brzdových světel na pravé páce. A to by mohlo být. Protože kdyby se to opřelo plusem... Otevřel jsem kryt spínače, a je po problému. Všechno funguje. Teda pakárna zatracená. Taková banalita a zdržela nás o tolik času. Zaizoloval jsem to, všechno vrátil zpět, další test, funguje. Tak, paráda. To znamená, že po nabíjení hlavních baterií půjde zase nabíjet mobil s navigací a budou fungovat i ostatní zařízení. A pak konečně jedeme.

Jízda je parádní. Pravda, chvílemi trochu kape, ale nic zvláštního.

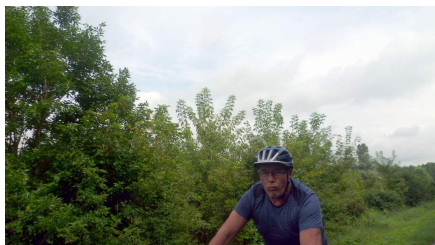
Jedeme po stezkách mimo silnice podél jezera přehrady Nové Mlýny.

Je zataženo, ale teplo. Přejeli jsme to v půli po mostě a dospěli k závěru, že by to chtělo oběd. Hospodu jsme našli v Nové Vsi. Odpočíváme, dáváme oběd a venku se semlelo něco ošklivého. Velmi intenzivně leje. To není moc fajn.

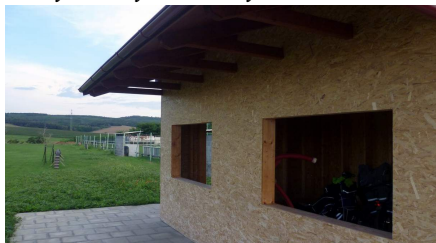
Než jsme dokončili oběd a odpočinek, venku se vyčásilo a tak jedeme. Aha, pro změnu mi nejde tachometr. No teda už toho mám dost! Ano, chápu, že všechny vychytávky jsou už letité, (po hlubokém zamýšlení jsem dospěl k tomu, že je Mašinka letos pľnoletá) ale není důvod, aby dodejchaly právě teď.

Zase jedeme po stezce mimo silnice a nějak tu není asfalt. Kolo drkotá a poskakuje a koukám, že tachometr funguje. Tak to teda nedávám. Ještě dost dlouho pojíždíme mimo silnice. Jede se dost dobře.

Pak nás navigace začala tahat po silnicích a začalo to jet hůř. Zejména vítr otravoval.

Dojeli jsme do Jezeřan - Maršovic a začali se zabývat plánováním. Jsme 14 km od Moravského Krumlova. Je 16.15. Než tam dojedem bude cca 17. Tedy atrakce a zajímavosti už budou zavřené. Nezbude než zastavit v nějaké hospodě, posléze v ní povečeřet a ubytovat se někde zde. Zítra pak dojedeme do Krumlova a prohlédneme si to tam. A tak se také stalo. Zastavili jsme v podniku Sklep a přidali se k místní zábavě a dění. Bohužel jsme se dozvěděli, že zámek v Krumlově je uzavřen a některé další turistické taháky jsou v rakonstrukci. Ta to je hodně hloupé. Pokračovali jsme výbornou večeří a později vínem. Mně oboje sedlo jak poslední dílek do obrázku v puzzle. Když se setmělo, vydali jsme se hledat místo na spaní. Jarda pronesl tezi o spaní na hřišti, nebo jeho okolí. Prý to tam bývá rovné. Myšlenka zajímavá, tady sportovní areál mají, proč to nezkusit. Podle ceduli jsme to našli rychle a pravda, rovina tu je. A co víc, mají tu nedokončený dřevodomeček u jednoho z hřišť. Průzkumem se ukázalo, že je prázdný a čistý. Tak tady.

Provedli jsme noční opatření a dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
ezeřany - Maršovic	41,7	1350	56	16,8	18 - 30

Ráno 19.8. středa

Probudili jsme se do pěkného dne. Nebýt toho, že na mě pořád někdo mlaskal, spalo by se výtečně. JÁ PŘECI NECHRÁPU. Tedy aspoň doufám.

Provádíme obvyklé ranní kejkle a před devátou vyjíždíme. Svítí slunce, je teplo, trochu pofukuje proti. Co je však velmi nepříjemné, je dlouhý poměrně příkrý kopec směrem nahoru. Kolem jeho poloviny začínám přemítat, co jsme včera provedli, že jsme takto trestáni. Ani dotazem na Jardu jsem nepřišel na to, co je příčinou tohoto strádání. Malá pauza a po ní se to zlepšilo. Přestalo stoupaní a začalo houpání. A pak konečně sjezd dolů. Než se tak stalo, dohodli jsme se, že když je zámek uzavřen, zkusíme jinou atrakci, a sice Hrobku Lichtenštejnů. Už jsme ve městě a teď zase kopcem nahoru, pak pomalu uličkami a jsme tu. Aha, špatně. Je tu kostel a za ním to bude ta hrobka. Oboje je nepřístupné. To je zas jednou výhoda! Dobře, tak se pojedeme podívat na náměstí.

Jsmo tu. Ano, je velké, ano, je hranaté, ale nic tu není.

Kolem budovy ze šedesátých let i mladší, zrekonstruované, ale žádná malebnost. Ale mají tu aspoň Coop. Tak jsme nakoupili a pojedeme dál. Trasa vede na Třebíč. Opustili jsme náměstí, vyšli neskutečný padák kolem zámeckého parku a pak kus po hlavní. Žádná nádhera. A konečně je tu odbočka na vedlejší. Vítaná změna. Co však není vítané je protivítr. Sice teplotně kompenzuje horko způsobené sluncem, ale jede se špatně. Kromě toho jsou tu kopce. A tak se ploužíme krajinou, až mi v Horních Dubňanech došly síly. Mají tu krytou zastávku autobusu. Obsadili jsme ji a zahájili

odpočinek. Za dva kilometry mají být Dukovany. Ano ty s jadernou elektrárnou. Tak to je taková malá atrakce. Po odpočinku zase jedeme. nebo se spíš ploužíme. Ten protivítr je hnusnej! Projeli jsme kolem elektrárny

a podle mapy má být v příští vesnici hospoda. Píší, že U Bohouše.

A jsme tu. Pomalu projíždíme po hlavní a hledáme ono zařízení, a nic. Potraviny zrušeny, hospoda taky. Navíc se mi cosi děje s kolem. Začalo být nestabilní a navíc v něm pravidelně bouchá. Zdá se mi, že to jde zezadu. Udělali jsme obědovou zastávku ze zásob. Během toho hledám příčinu podivného chování kola. A mám ji. Na zadním plášti je boule jednak do běhounu a jednak do boku. Tak to je blbý. Tohle je prasklý kord. Do Třebíče je to 14 kilometrů a jsou dvě hodiny. To nejsou dobré vyhlídky. Za 4 km je vesnice Hrotovice a tam píší několik hospod. Odpočineme si a uvidíme.

Před odjezdem upouštím vzduch z poškozeného kola abych odlehčil troskám pláště. A taky se budu muset hlídat a nejet moc rychle, kdyby to přecijen prasklo, tak ať se tu moc nevyvám.

Jedeme. Pořád je to tu do kopců, pořád pálí slunce, pořád fouká proti. A tak se pohybujeme mezi poli rychlostí naspídaného šneka a síly rychle ubývají. Dojeli jsme do Hrotovic. Ano mají tady hospodu. A hned několik.

Jarda vybral podivný pajzl s nevídanou osádkou. Mají se na mysli štamgasti v různém stádiu opilosti. Nějakou chvíli se dohadoval s výčepákem

o výběrem piva a nakonec vybral jediné, které mají a to Budvar 33. Dali jsme si ho. Ano, dobrá, není úplně hrozné. Pak mě napadlo se zeptat trosek v lokále na cykloservis v Třebíči. Potvrdili jeho existenci, ale upozornili, že tady taky jeden je. COŽE? TADY? Je to sice neuvěřitelné, ale tím lépe.

Dopili jsme rozloučili a vydali se k provozovně. Prý je na místním zámku. Našli jsme ji hned. Pan majitel a jediný zaměstnanec byl fajn a prakticky okamžitě našel co potřebuju. Hned jsme to namontovali, nafoukli a můžeme jet. Teda to je pohoda. Kolo je krásně stabilní a jede se na něm fakt dobře vzhledem k okolnostem - horko, slunce a protivítr. A tak jedeme a já si to vyloženě užívám.

Jarda projevil přání se jet vykoupat. Ano, proč ne. Zrovna kolem jednoho rybníku jedeme. Rychá kontrola navigace, ano, je tu odbočka, tak šup na ni. Jenomže jsme už kousek za rybníkem a potřebujeme cestičku k němu. V realu tu není. Nějakej kluk na kole nám řekl, že se k rybníku dostat nedá a ať jedeme k jinému. Hmmm. Tak jo. Vyjeli jsme zpátky na silnici a teď je to zrovna kousek z mírného kopce. Z ničeho nic se mi od přední vidlice ozval podivný drnčivý zvuk a kolo se zase začalo chovat pitomě. No prachskra co to zase je? Zastavil jsem a závadu naše téměř hned. Ano, prasknul kord. No to mě teda už fakt nebaví! A tak upouštím vzduch z předního kola a velmi pomalu jedu vpřed. Zrovna teď, když je to tu parádně z kopce. Netroufám si to pustit přes 15 km/h. Kdyby to prasklo... Teda to si to nemohlo vzpomenout v Hrotovicích? To bychom to vyměnili naráz a bylo by to.

Jarda zamanévroval k rybníku u silnice a pln slasti se vrhnul do vody. Já jsem nasranej a tady se mi to nelíbí a do vody se mi vůbec nechce. Místo toho provádím důkladnou kontrolu svého přibližovadla. A našel jsem závadu na řazení. Je pootočený přesmykač. Tak to nechápu. Ve své pozici byl mnoho let a soudím, že kdybych s ním chtěl hnout, nejspíš bych neměl šanci. Což se ukázalo při pokusu jej vrátit do původní polohy. Ani šroub na jeho objímce nešel povolit. Poněkud zarezl a byl zaflákaněj svinstvem. Nakonec se však pustil a tak jsem všechno vrátil do původní polohy. Jarda zatím vylezl z vody a byl připraven pokračovat. Chtěl však dojet jen do Stříteže což je vesnice před Třebíčí, kde se v hospodě navečeříme a pak to loupnem někam za roští. Je to odtud 7 km, tak to snad nějak dáme. Ano, velmi pomalou a namáhavou jízdou proti větru jsme tam za celou věčnost dojeli. A hle, po důvěrném rozhovoru s místními skoro dospěláky (12 – 14 let, ještěže nás nikdo nepovažuje za pedofily) jsme zjistili, že tu není hospoda. No krucinál! Takže pokračujeme do Třebíče. Je to odtud kilometr tak snad...

Dojeli jsme bez nehody a jsme na předměstí. Jarda zastavil nějakého pána a zpovídal ho z přítomnosti hospod. Pán byl opravdu výřečný a snažil se nám o překot předat spoustu informací. Například o největším ciferníku kostelních hodin, který se nachází na nějaké zdejší věži. Nakonec jsem se ho zeptal na cykloopravnu. Popsal nám cestu naprosto dokonale. Tedy pro něj. Alespoň já jsem netušil kudy kam. Pak jsem vyjevil proč chceme servis a on

ukázal na nedalekou nákupní zónu, kde také prodávají kola a součástky. Že by to bylo takhle jednoduché? No, je 17.45. Tak fofrem. Ke krámu jsme to stihli. A uvnitř je to blbý. Na můj rozměr kola nemají nic. Obsluhuje mě mladej klučina, v sortimentu se výborně vyzná, ale šetadvacítka kola považuje za výtobytek pravěku. No, v zásadě má pravdu. Takže nic.

Jarda hovoří o večeri a o Číňanech. OK, proč ne. Po chvíli jsme našli provozovnu. Byla něco jako Mekáč. Ale ne tak dobře organizovaná. Nakonec jsme se dobře najedli a pak zamířili do města na pivo. Měli jsme kliku a po dotazu na nějakého mladěocha jsme se ocitli v Kozlovně. A dobrý. Pivo očekávané chuti, okolí příjemné, obsluha pozorná. A najednou padla na okoli tma a chtělo by to někam zalézt. Přednesl jsem svůj problém mladé servírce. Ta se na okamžik zamyslela a pak řekla, že nejlépe v parku u hvězdárny. Asi kilometr rovně. Jen prý bacha na policajty. Ti tam jezdí, protože se tam schází různá individua. Ale to poznáme, protože pokud tam budou, tak parkují na té cestě kudy přijedem. Mladá dívenka mi připsdá, že se tam do nedávna také scházela. A možná schází ještě dnes. A to přes to, že má do individua hodně daleko. Na druhou stranu, také jsme kdysi dokonale znávali různá zákoutí... Tak jo, díky a mějte se tu.

A jedeme tmou. A opravdu asi za kilometr jsme tam. A po chvíli hledání máme i dobré místo. Dnes spíme na zarostlém hřišti, něco jako lanový parčík. Tak dobrou. (foceno ráno)

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Třebíč	52	1389	62	14,6	14	- 44

Ráno 20.8. čtvrtek

Krásné pohodové ráno. Vychází slunce, vypadá to na pěkný den. Tedy až se mi povede koupit a namontovat nový plášť. Po snídani a zabalení jedeme do města najít cykloservis.

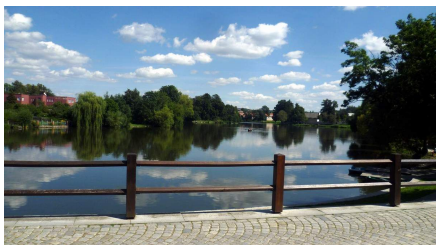
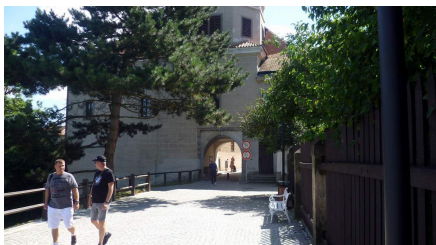
Máme štěstí. Internet o něm ví a navigace tvrdí, že je nedaleko. Pánové uvnitř byli zdvořilí ale značně nervózní. Asi se snažili dohonit nějakou větší zakázku, takže moje objednávka pláště byla odbyta za asi dvě minuty. Jen jsem převyprávěl čísla žádaného zboží, pán sáhl za sebe a podal mi stejný plášť, na kterém jedu. Výměna byla dilem okamžiku, ještě jsem si půjčil jejich pumpu s manometrem, nafoukal, zaplatil, a je to. Ještě správně zapojit dráty ke generátoru a tachometru a hurá na cestu.

Chvilí křižujeme městem a už už jsme jej opouštěli, když jsem si všiml potravin. Aha, je třeba nakoupit. Zásoby se značně ztenčily, a chělo by to je doplnit. Pak už jedeme.

Je strašně horko, a je to tu do kopců. Samozřejmě v otevřené krajině. Jede se vyloženě blbě. Po mnoha hrozných a horkých kilometrech jsme se našli u rybníka Vidlák u Opatova.

Nějakej autář tam cosi podnikal, ale vzájemně jsme si nepřekáželi a tak proběhla chladící koupel. Ani o další jízdě není co napsat. Slunce, horko, nahoru, málo dolů, chvilku lesama až do Telče.

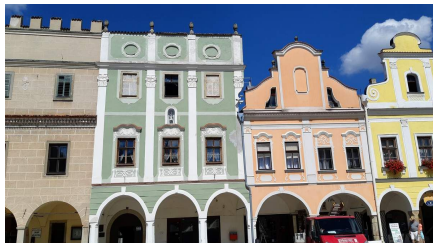
Je nutné se ochladit, odpočinout, něco sezobnout a pak teprve na atrakce. A to se nepovedlo. Restauraci jsme opustili v 15.45

a pomalu jsme se vydali k zámku a fotili a fotili. A vyfotili jsme borce, který zavřel hlavní bránu.

Průzkumem jsme zjistili, že zavírají v 16 hodin. Tak tohle hrubě nevyšlo. No nic. Prošli a profotili jsme náměstí a okolí

a vydali se na posledních 20 km dnešního náročného přejezdu. Povede přes hrad Roštejn do Batelova. Roštejn je turistická atrakce,

v Batelově mají rybník a hospodu. Někde za to loupneme do roští.

Odjíždíme. Nějak mi to netáhne. Některé kopce dokonce musím jít pěšky. Bolí mě celej člověk, nemám žádnou energii. Ale stále vpřed.

Na Roštejně je to taková krize.

že jsem se rozhodl odpíchnout Pikao, kakaová verze Salka, které mi koupila Lenka na Šumavě. Ještě jsme v hradní občerstvovně dali Malinu a Birela a pojedeme dál. Všimli jste si? Tentokrát žádné pivo. Tak je to namáhavé a horké.

Nějakou dobu, kdy je stále horko a v cestě kopce, začalo zabírat Pikao. Zvolna se mi vrací síla a jízda už není taková pakárna.

Přijeli jsme do Batelova. A hned za cedulí je rozbitá cesta vpravo dolů k rybníku. Tak tam.

Projeli jsme kolem stavidla, kde mají instalovaného stylového vodníka a zastavili u přepadu. Jsou tu schody do vody. A ních sedí paní a Jarda zahájil komunikaci na téma koupání zde, kvalita a teplota vody a umístění místní hospody. Paní je příjemná a zábavná. Komunikace skončila naším vstupem do vody a odplováním. Po návratu ještě chvilka pokecu a pak paní odplavala. My jsme se přendali do jízdniho a teď do hospody.

Najít jí není problém, vařej tu, pivo mají dobré. Strávili jsme tam 2 hodiny. Tak a zase na cestu. Je třeba najít nocleh. Ještě v hospodě nám nějaký pán poradil kam máme zajet a nakonci proslovu z něj vypadlo, že louka, kam nás poslal je jeho. Dali jsme se naznačeným směrem. Nejsem si jist, ale mám dojem, že doporučené místo jsme nenašli. Nevadí. Stejně jsme spali na louce....

Technická data:

Místo	Mazimální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Batelov	55,5	1461	71	15	12	38

Ráno 21.8. pátek

V noci tady nedaleko jezdily vlaky. Klidnější kout jsme si nemohli vybrat.

Balíme, odjíždíme. Ano, čtete správně. Bez snídaně. Ta proběhla až ve Švábově, pěkně kulturně, u stolu a lavic.

Krása. A jedeme dál.

Na programu je ranní koupel v lomu. Cestou jsme předjeli čtyři panenky, co šly silnicí. V písničke jsou sice jen dvě, a pak nastává jejich dělení mezi myslivce. A ten jeden si vybral, cituji: „Ta maličká ta je má, ta je má, ta je má, a má očka jako já, jako já, má.“ Konec citátu. Takže myslivec si vybral tu menší, zato vyvinutější. Tady je to jinak. Těm čtyřem bude kolem dvanácti, malé jsou všechny a vyvinutá žádná. Navíc s sebou táhnou bágly a jedna vleče kotlík. Tedy žádné dukáty na krku a už vůbec ne mazi nima granáty. Tak z tohohle mráčku nezaprší. Ale je pěkné, že někteří mlad'osi nesedí u výpočetní techniky a jsou venku na vzduchu a prožívají dobrodružství.

Po nepatrném zakufrování vzniklém nedorozuměním při navigaci jsme u lomu. Ano, je to tu krásné, a co víc, voda je teplotně přijatelná. To bych od lomu nečekal. Většinou to bývá tak, že objem vody se ani za horkého léta nestihne prohrát.

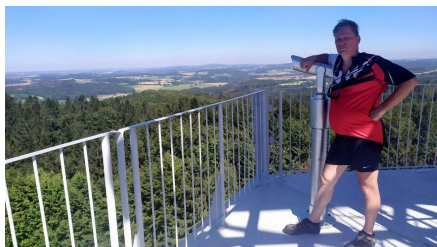

Osvěžili jsme se a pokračujeme na Novou Cerkev. Není ničím vyjímečná. Pro nás jen průjezdní bod, za nímž je odbočka na okresky do lesů. Od zašití se do přírody si slibujeme sice jízdu ne úplně po rovině, ale ve stínu stromů. V zásadě to tak je. Kolem je to pěkné, ani ne moc zničené a očekávané horizontální vlnění je tu taky.

Á, je tu atrakce. Jmenuje se to pípalka a je to rozhledna. A u její paty je Větrný zámek. Asmožřejmě vyjet k rozhledně není jen tak. Je to tím, že podle dávných zvyků se rozhledny stavějí na kopcích. A čím vyšší a strmější, tím lépe. Ano, správně, finále jsme absolvovali pěšky. Za strašného horka a nezměrné námahy. Nepomáhalo ani to, že jsme šli a vedli kola lesem. Nicméně, jako už tolikrát, vítězství je tady.

Uvázali jsme kola, zakoupili vstupenku a vydali se mnohými schody vzhůru vstříc rozhledům. A ano, byly báječné.

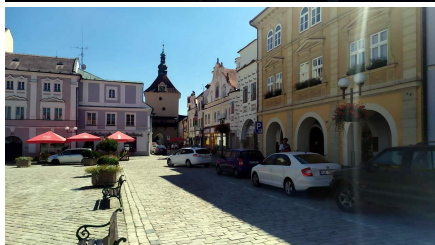
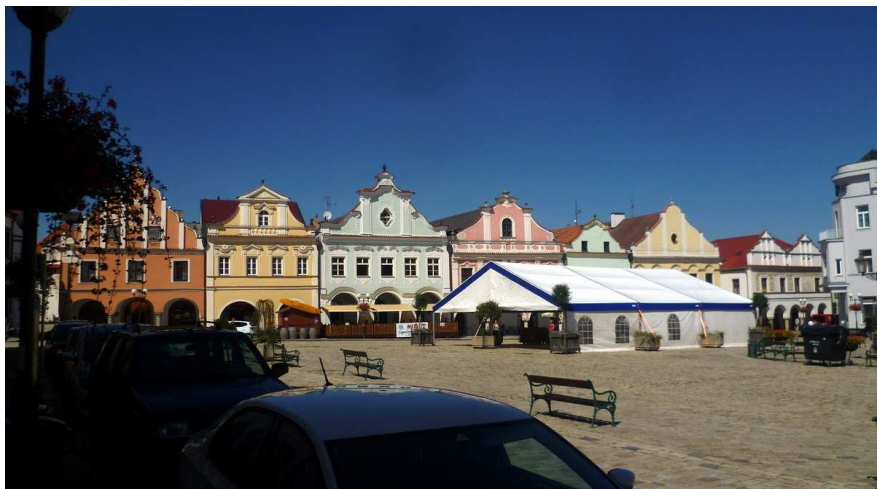

Když jsme se dokochali, šli jsme si prohlédnout ještě zámek. I ten vypadal dost dobře.

A teď jedeme dolů.

Tak si to pěkně užíváme a to až do dvou hodin, kdy jsme triumfálně vjeli na náměstí v Pelhřimově. Teda to je vedro!! Každá dlažební kostka je rozpálená a nádherně sálá.

Zašli jsme se do rohu náměstí na zahrádku restaurace, odkud máme výhled na bránu, kde je expozice Muzea kuriozit. Trochu jsem zalitoval, že jsme nepoužili zařízení na opačném rohu náměstí. Jako tady všechno dobrý. Až na obsluhu. Nám se věnovala holčina, s bídou dvacet, celkem hezká, ale úplně prázdná. Už její první dotaz: „Budete jíst a pít?“ Jak se takhle může zeptat někdo, kdo vidí, že jsme si sem sedli a očekáváme obsluhu... A to nebylo jediné. Ještě dva takovéto výstupy a teda jsem fakt odzbrojen. Teda tohle mít doma...

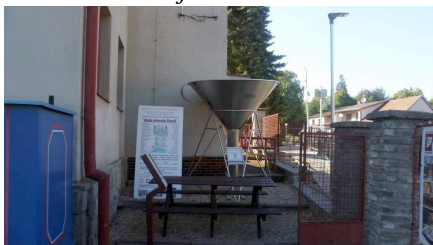
No, jsme najedeni, pivo měli dobré, ale na jízdu to není. Je takové vedro, že jen jsme opustili podloubí, jsem okamžitě orosen a slunce mě na nezakrytých místech pálí.

Doploužili jsme se k muzeu. Uvnitř bylo celkem příjemně. Asi po hodině máme tuto část expozice za sebou.

Zbývá druhá část, která je na Nábřeží kuriozit v bývalém rodinném domě. Tady je to zajímavější. Nejsou tu hned na první pohled blbiny, ale opravdická díla. Ostatně zajďte si sem.

A je to. Plni kulturních zážitků jedeme dál. Míříme na Pacov. Vezmeme to přes Novou Cerkev. Jen mě trochu znepokojuje, že jsme se ocitli na Křemešnické vrchovině. Zejména ta „vrchovina“ mi zní jako do kopce.

Pravda, v reálu to tu není moc po rovině, ale navzdory tomu se mi jede celkem dobře. Akorát v Nové Cerkvi jsem si vyzkoušel, jak se mi velmi rychle vlévá adrenalin do krve. Stalo se totiž to, že do vesnice se sjíždí z kopce. A v nejnižším podě je to dost nepřehledné a co víc, ostrá pravá zatáčka krytá stromy je opačně klopená. Ano, přibrzdil jsem. Hodně. Ale i 30 km/h je na průjezd moc. A zatáčka přenáramně vynáší. A aby to bylo ještě lepší, v protisměru jede auto a zatáčku sakra hodně utahuje. No, tak nějak nevím. Vztít za brzdy? Mohlo by to vyjít. Je tu sucho, nikde nic sypkého. Nebo to víc naklopit? Vidím to na kombinaci.

Auto jsem minul o pár centimetrů. Vyrovnal jsem náklon, pustil brzdy, podřadil a rádně přišlápl, neboť je tu velmi příkrý protisvah. Kdyby mi teď někdo změřil tlak, nebude mu stačit stupnice. A i tepová frekvence je nezvykle vysoko. Bohužel mi silně klesá výkon. V tomto rozpoložení jsem zdolal protisvah a zastavil ve stínu u hospody. Jsem zralý na panáka. Za chvíli přijel Jarda a spíš chápu, než slyším, když se ptá jak to vypadám. Odpočineme si.

OK, můžeme zase jet. Do Pacova je to 14 kilometrů. Slunce se začíná sklánět a už tolik nepálí. Vrchovina se stále vrší, příroda kolem je pěkná, jízda není nejrychlejší, ale nespěcháme.

Do Pacova se z tohoto směru vjíždí do kopce. Musím přiznat, že toho mám docela dost. Zastavujeme a já elektronicky prohledávám městečko. Hospody mi to tady ukazuje čtyři. Nejbližší je cca 300 metrů od nás za rohem. Tak vzhůru. Jarda jede vpředu a neviděl co jsem já šachoval na navigaci a tedy neví kde lokál je a jak má vypadat. Já kolem něj právě projíždím. A hádejte co? Je v rekonstrukci a ani vzdáleně se nepodobá tomu, co je v mapách na fotce. Nevadí. Na náměstí to tady kreslí další. Je to pár metrů. Právě na něj vjíždíme. No, několik návsí a náměstí, která jsou z kopce jsme již viděli. Ale tohle je teda nejvíc. Uprostřed je kostel a na něm je vidět, jak je to tu strmé.

A dole je restaurace s předzahrádkou. Jedme rovnou tam.

Odstavili jsme kola, zasedli a přišla servírka. Dobře upravená, dobře vypadající, ale hlavně živá, profesionální a opravdu se starající o hosty. Dali jsme si chladič pivo. Toto bylo nějaké místní. (název si nepamatuju). Mně perfektně sedlo a chutnalo. Když jsem po druhém konečně vychladl na provozní teplotu, ozvalo se nepříjemno z oblasti dutiny břišní. I když mluvit o dutině v souvislosti s mým břichem...

V jídeláku není nic, co by mě oslovilo. Buď je toho moc (350 g), nebo na to nemám chuť. Asi nezbyde nic jiného, než se zaplácnout smažákem. Ale ani do toho se mi nechce. Když přišla servírka a shledala, že připouštím smažák, zaškaredila se a protáhla: „Smažááááááá...? To fakt? Nebyla by lepší třeba křídla?“ Dobře, dám na ni. Usmála se a odběhla. Na konci třetího piva přinesla křídla. S úsměvem mi popřála dobrou chuť a zase odskočila někam jinam. No, musím přiznat, že jsem udělal dobře. Mají to opravdu dobré a je

toho tak akorát.

Zajímalo by mě, jestli to servírka také ochutnala (nevypadá na to, je jak za groš kudla a tynnul bych ji na makrobio), nebo to odhadla podle mě... Mezi tím padla tma. Pořád je teplo, ale já ještě potřebuju pivo, protože právě zkonsumované bylo poněkud pikantní. Ale po něm už pojedem.

Tak a poslední dnešní přejezd, asi 5 kilometrů k rybníku Pilní. Jarda se chce ještě před spaním vykoupat. Ano, v tomto okamžiku bych také neopovrhl smocením. Jenomže během jízdy se trochu ochladilo a vodní chťič poněkud ustoupil. A jsme u rybníka. Je to tu nějak, no jak to říct, no, takhle jsem si to tu nepředstavoval. Hned za rybníkem je nějaká farma a nepochybně k ní patří balené seno, kterého je tu spousta kotoučů. První průzkum ukázal, že mezi nimi a námi je strouha s tekoucí vodou. Nevadí. Ani tak se mi tu nějak nelíbí. Jdu zpátky k hrázi. Hned u ní jsou dva baráky, u nich přepad a dál hráz a na druhém konci opuštěná chata a před ní travnatý plácek. To vypadá dobře. I do vody se tu dostat dá. Vrátil jsem se ke kolům a zjistil, že jsem byl na průzkumu zbytečně. Jarda je rozhodnut spát u balíků sena. Nelíbí se mi to, ale dobře, jak chtěj vaši. Pro zdolání strouhy jsme použili můstek u farmy, pak jsme rozložili kulisy na spaní a nazdar.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)	
Pilní rybník	66	1513	52	15,4	12	37

Ráno 22.8. sobota

Balíme a pryč.

Je tu mokro. Nepršelo, ale rosy bylo nadměrně. Ještě náhled na rybník, zjištění, že kvalita vody silně pokulhává, tedy je dobře, že jsme do toho večer nelezli, a odjíždíme.

Původně jsem chtěl pokračovat po cestě, po které jsme přijeli, zdolat kopec a napojit se na silnici. Ale v navigaci jsme našli, že se dá jet po zelené souběžně se silnicí, ale nějak se stalo, že jedeme po poli a našli jsme se ve Velké Dobré. A tady mají stolečky a lavičky a my snídani. Po ní Jarda zjistil, že nemá mobil. Obrátil naruby veškerou bagáž a přilehlé okolí a nic. Odstrojil kolo a vydal se zpět po našich stopách. Měl kliku. Za chvíli byl zpět mobil vítězoslavně třímaje. Ok, pojedeme. Dnešní cíl je nádraží v Táboře. To proto, že je poslední den Expedice. Nevím jak to má Jarda, ale já musím být dnes večer doma. Tedy nezbývá, než nejbližší vlak, bič a pryč.

Jede se celkem dobře a to až na odbočku někam do Paďous. Tam byl za křižovatkou nějaký podivný objekt. Jeli jsme se k němu podívat.

Asi to bude něco jako ubytovací atrakce. Stojí tu spousta aut, ale ubytovaní nejspíš ještě spějí. Tak nic. Tady se toho víc nedozvíme, po dojezdu se zeptáme strejdy Googla. Jedeme dál. Vylezlo slunce a začíná být horko. Sjeli jsme z vrchoviny a terén se vlní jen nepatrně. Jízda je velmi dobrá. Až do Chýnova se neděje nic mimořádného. Jen v Dolní Hořici jsme dali pauzu a naposledy nakoupili nějaké drobnosti potřebné na dojezd. Ani Chýnov nepřinesl nic závratného. Projeli jsme jím a dál budeme pokračovat lesem. A

to je dobře, protože slunce zase začíná pálit.

Je tu krásně. Malinko se to tu vlní, teplota je tu akorát, chvílema je tu i asfalt, jízda je příjemná. A je tu Smyslov. Díra, která uzavírá lesní přejezd. Ted' pojedeme kus na slunci mezi polnostmi. Je jen málo okamžiků, kdy jsem rád, že fouká vítr. Ted' je jeden z nich. Sice to otravuje, ale také chladí. Záluží. A jsme definitivně na silnici. Tato je hlavní a navíc druhé třídy. Máme kliku, že je sobota před polednem a provoz nestojí za řeč. Vjíždíme do Tábora. A už vlastně není co dodat. Dojeli jsme na nádraží, koupili lístky na vlak ve 12.39, v parku před nádražím počkali, pak naložili kola, bagáž a sebe do vlaku a jedeme domů. Přes polovinu cesty jsem prospal a pak si přemýšlel o nesmrtelnosti chrousta. Cesta vlakem naštěstí nepřinesla vůbec nic. A tak po čtrnácté hodině jsme na Hlaváku. Vystoupili jsme, nastavili kola

a rozloučili se. Jarďa bude pokračovat vlakem domů, já pojedou ještě kousek po svých.

Tak čau a na další výpravě.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)	
Praha	58	1548	35	16,5	25	- 31

Celková technická data:

Účast

tři Expedicovití....: Dig, Lenka a Jarda

Oficiálně priznaná
kilometráž

První část 513 km
Druhá část 279 km
Celkem 792 km

Příště

Daniely

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometr áž	Denní kilometrá ž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C	
Praha	0	756	0	0	24	
Švihov	75	806	50	17	17	- 35
Antýgl	67	886	80	14	12	- 36
Soumarský	72	913	44	17	11	- 41
Most	65	1002	71	15	11	- 38
Vyšší Brod	78	1056	53	13	16	- 34
Podhorská	64	1145	89	19	17	- 35
Ves	71	1230	84	16	16	- 35
Lásenice	64	1294	64	20	16	- 32
Šumná	41	1350	56	16	18	- 30
Jevišovka	52	1389	62	14	14	- 44
Jezeřany -	55	1461	71	15	12	- 38
Maršovice	66	1513	52	15	12	- 37
Třebíč	58	1548	35	16	25	- 31
Batelov						
Pilní rybník						
Praha						

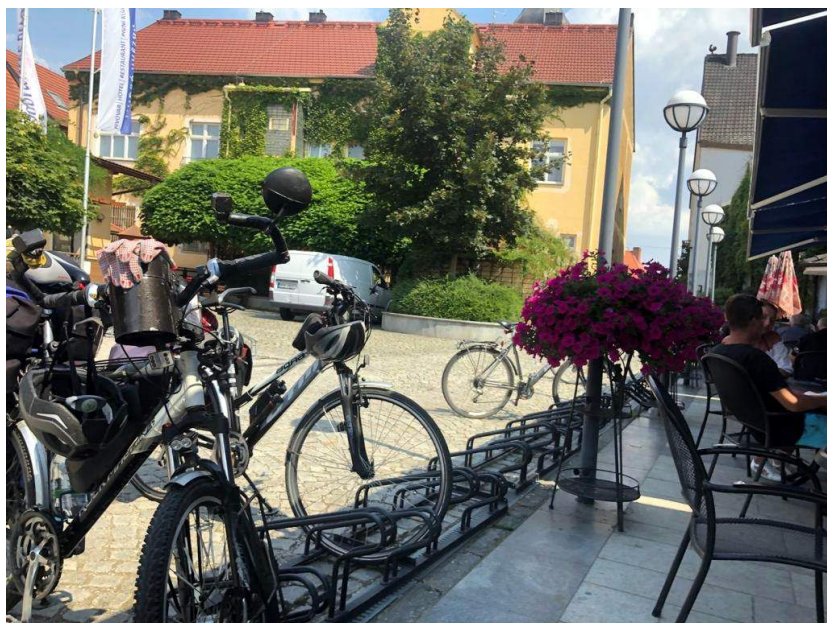
Osoby, jejich zkratky a písmo:

**Vlad'ka (Vlo), Jarda (Jae), Dig (Dig), Kachna (Jak), Lenka (Lek),
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)**

Obrazová příloha:

Tmavá čtrnáctka v Modré Hvězdě a já...

Parkování v pivovaru Mordá hvězda v Dobřanech

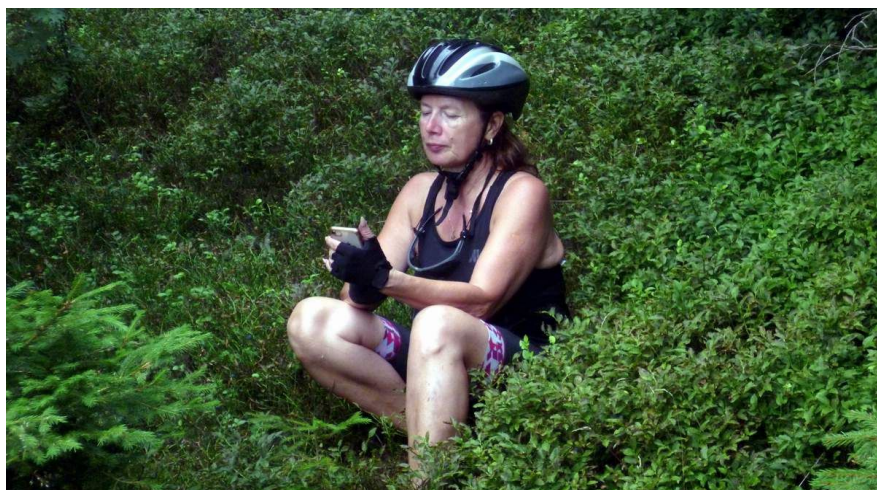
„šatna“ u koupacího rybníka

Tábořiště Antýgl

Někde v lese

I při napadení lesní zvěří v žádném případě neodkládejte mobil!

... Jedna tapetová...

Pohled na vzdálenou Šumavu

Pohled na blížíci se Šumavu

Totéž z větší dálky

U vjezdu do obce Modrava

Lenčina ranní káva

Vltava kus před Soumarským Mostem

Lenčiny nové šaty. Vlastně jen plášť...

Předbouřková atmosféra

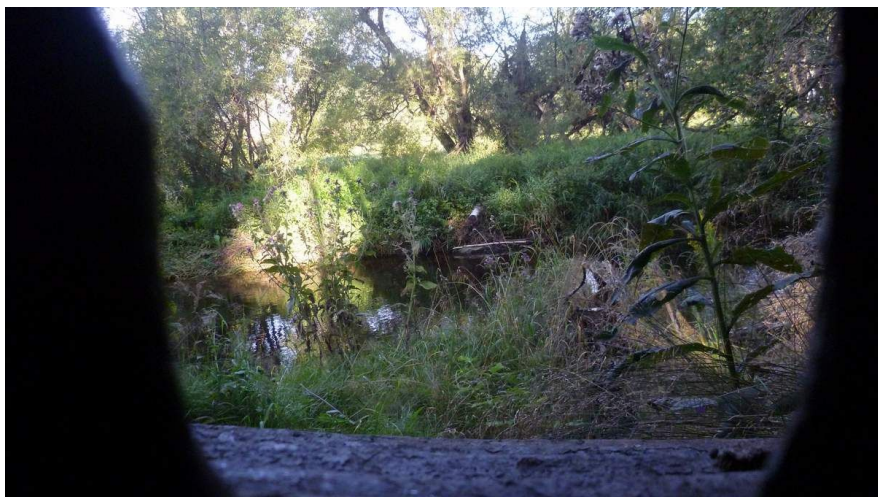
Vltava pod dřevěnou lávkou

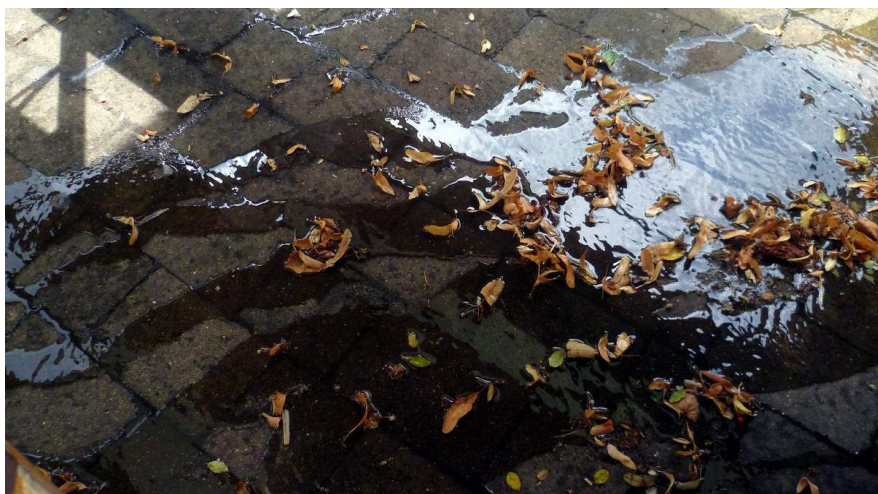
Pohled z bunkru

Pohled do bunkru

Pohled střílnou ven z bunkru

Trochu nám teče do bot

Vyšší brod náměstí

Louka u Lásenice

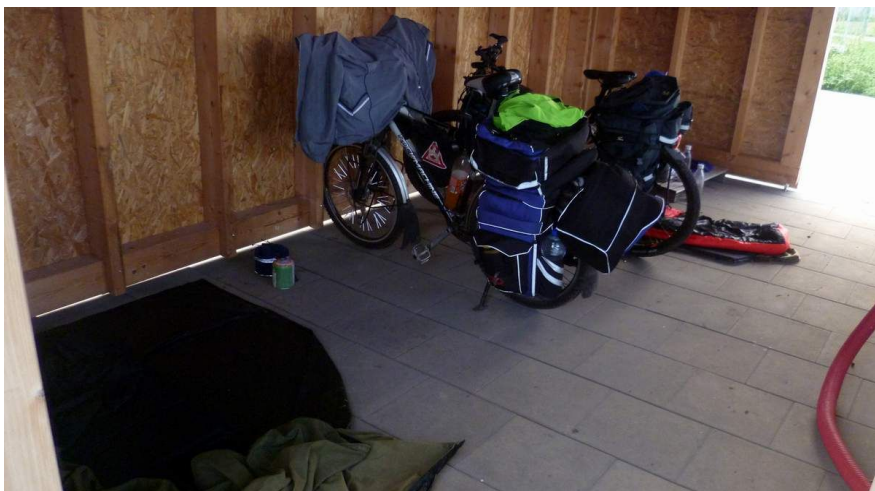
Pavouk u Lásenice

Nabíječka zakoupená v Českých Velenicích

Svratka

Interiér dřevěného domku u hřišť

Moravský Krumlov náměstí

Jeden z koupacích rybníků

Jeden z pohledů z rozhledny Pípalka

Větrný Zámek pohled na správní budovu

Větrný Zámek pohled na kostel

Něco pro milovníky cifer:

JEDNOTA SD
v Kamenici nad Lipou
Masarykova 350
39485 Kamenice nad Lipou
IČO: 00031887 DIČ: CZ00031887
PJ : 0161 Prodejna Horní Čerekev

Účet : 264354 č.pok. : 01 / 3

Datum : 21.08.2020 Čas : 10:04:13
Název zboží Cena v Kč DPH

Top topic pomeru 17,9 15%
CS Dokolada mlečna 100g Dolcezza 24,9 15%

Celkem : 42,80Kč
Rozd.zaokr. : 0,20Kč
K uhradě : 43,00Kč

V hotovosti : 43,00Kč

Cena s DPH 0% : 0,00
Cena s DPH 10% : 0,00
Dan z přidané hodnoty 10% : 0,00
Cena s DPH 15% : 42,80
Dan z přidané hodnoty 15% : 5,58
Cena s DPH 21% : 0,00
Dan z přidané hodnoty 21% : 0,00

Děkujeme za nákup
Tešíme se na Vaši návštěvu

Kód prodejny : 71 Kód pokladny : 01
Poradové č. účtenky: 20200161010000264354
BKP Běžný : EB7A1321-8A34816B
-09F85E38-E8C0FB8E-70CAA795
FIK :
dafc6011-98d4-4ebf-9d18-4d55e4f57d62-05

Restaurace Na západě
Svábovská 572/1 Batelov
ičo: 72354071
tel: 774703004

Ustavil: Zbyněk

Stůl: terasa 3

Datum vystavení: 20.8.2020 20:29:59

Poradové číslo účtenky: 2016002666

3ks	10 %	Svijany 10x 0,5l	75,00 Kč
1ks	15 %	Batelovská flákota	180,00 Kč
1ks	15 %	Pečivo chléb	4,00 Kč

Hotovost: 259,00 Kč

Sazba	Základ	DPH
10 %	68,18 Kč	6,82 Kč
15 %	160,00 Kč	24,00 Kč
Celkem		30,82 Kč

Děkujeme za vaši návštěvu.

-- Pokladní aplikace Dotykecko --

AGENTURA®

www.dobryden.cz

Pelhřimov - město rekordů

Číslo účtenky: 20200161010000264354

V2 DATA

Agentura Dobry den s.r.o. Nábřeží rekordů a kuriozit 811 393 01 Pelhřimov
IČ: 25160598 DIČ: CZ25160598

Jednotlivě

Celkem: 150 Kč

Platba:
Kartou

21.8.2020

VSTUPENKA

Muzeum rekordů a kuriozit Zlaté české ručičky

Dospělí Počet: 1 Cena: 150 Kč

30. ročník festivalu
Pelhřimov -
město rekordů
11. - 12. 6. 2021
Srdečné zveme
navštívit web
www.muzeum
rekorduakuriozit.cz

Cena včetně 10% DPH

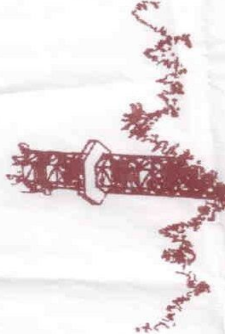
Restaurace a pizzerie Na náměstí
Náměstí Svobody 170, Pacov 395 01
DIČ: CZ6354081558
telefon: 565 444 900 www.pizzerlepacov.cz

aragon č.: 2001009045 Zak.: Zahrádka 2B
atum zd.pln.: 21.08.2020 Čas: 20:48:56

číslo	PH	Množství	MJ	J.cena	Cena
00g Křidélka		1,000	KS	160,00	160,00
americká 10 0,5 l		4,000	KS	34,00	136,00
DPH					
EKAPITULACE:				ZAKLAD	269,09
0,0 %					26,91
eikem k úhradě					296,00

Program dodává www.microcomp.cz
Děkujeme Vám za Vaši návštěvu

čtenka EET: 20PR00100000000007052
atum: 2020/08/21 20:48:56
ruba: 296,00
DIČ: CZ6354081558
rovozovna: 11
okladna: PIZZERIE
ěžím: Bažný
IK: 464f680c-e021-4423-830b-a51f47821c1
f-01
KPK: 4e55920e-ae35bbf3-c3f949e-288865bd
-0217355d

VSTUPENKA
Rozhledna Pípalka na Křemešniku
Dospělí: Počet: 2 Cena: 25 Kč/os.

Celkem: 50 Kč
Cena včetně 21% DPH

Datum: 21.8.2020
Provazuje: KČT Pelhřimov

Turistické informační centrum Masarykovo
nám 10 393 01 Pelhřimov tel: +420 565 328 924
email: ic@kzpe.cz web: www.pelhrimovsko.cz

Otevřeno doba:
Duben - Říjen 10.00 - 17.00*
sobota - neděle
Červenec - Srpen
pondělí - neděle 10.00 - 17.00*
*dle zájmu i délce

FF185 0254

 České dráhy

1154 *0314-374
22.08.20 11:35
Skupinová
Jednosměrná
Z: Tábor
Do: Praha
Pres: Olbramovice, Cerčany

Plati od:
do:

Jízda n

FF185 0255

 České dráhy

1154 *0314-375 FF0255
22.08.20 11:35 Tábor
ZAVAZADLO

Osob: 2
Km: 103

Z: Tábor
Do: Praha hl.n.
Pres: Olbramovice, Cerčany

Plati od: 22.08.20
do: 23.08.20

Odjezd
do:

Nekup

Jízdu nutno nastoupit 1.den plati.

Sazba DPH 10%
ZOD: 64298/2050
Cena: Kč 100
Kartou

98500 0 3022

POL-4

2425K4-81

40	125
125	60
60	35
225	2201

113-H11

G 206-1

(STRACHOTÍN)

Tak a to je úplně všechno...

© Hell's Tour club 2020
Dig
Neprodejné
e-mail: hells1020@seznam.cz